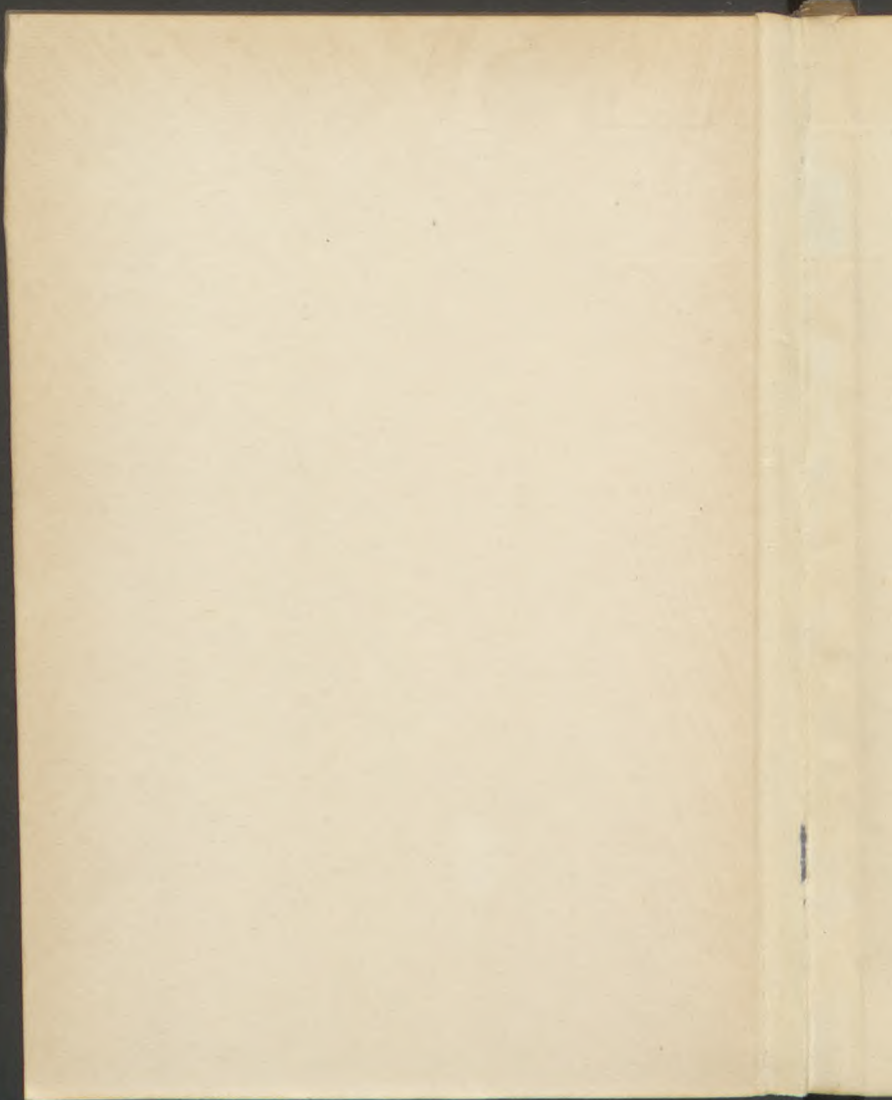
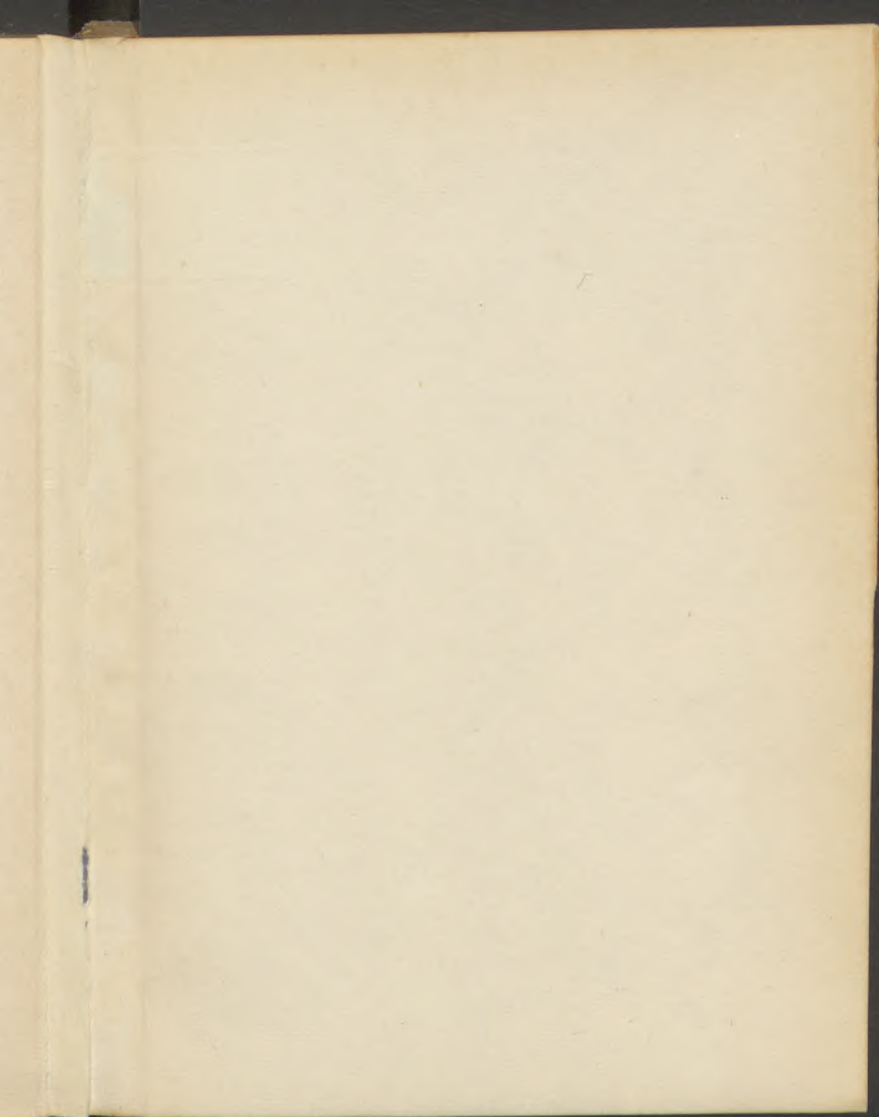
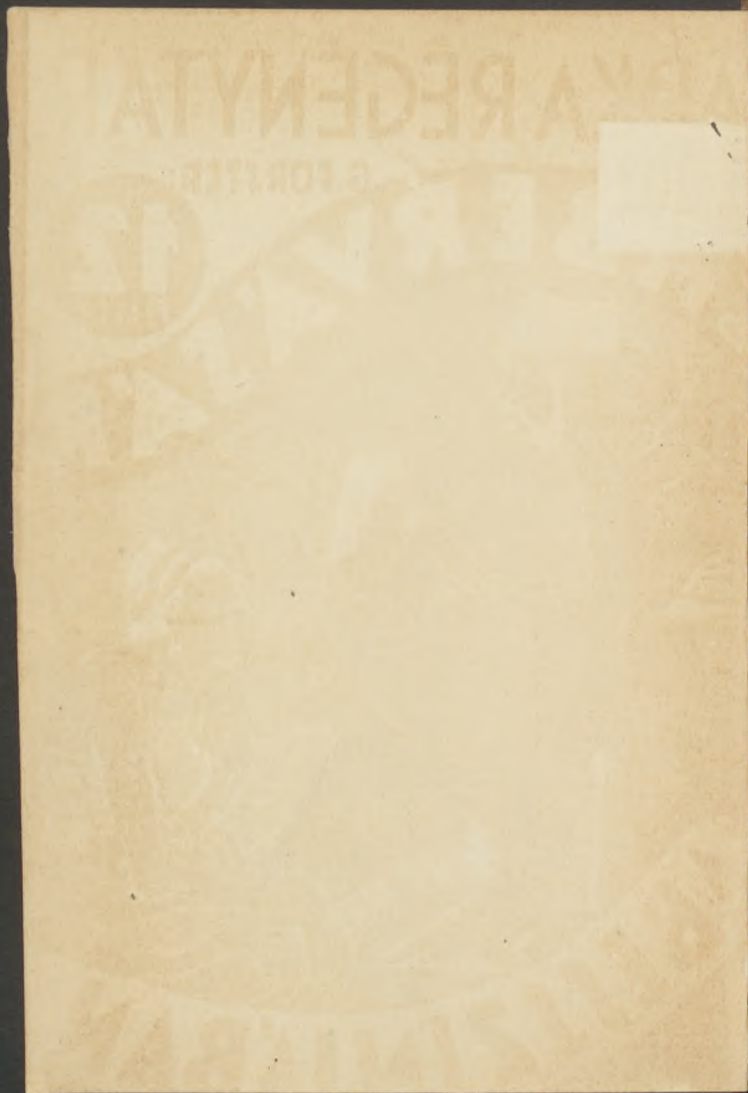

12202

6.

ARKA REGÉNYTÁR

2.202

6

G.FORSTER:

12

FILLÉR

A Függetlenség hódító útja 2 év ALATT

Székely 4333 Arany
 1933. I. 16 55.000 100.000 430.000 4333 forint
 165.000

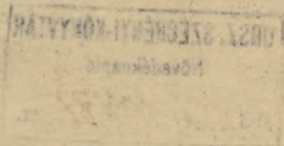
A Függetlenség a legelterjedtebb napilap
 Füzessen Ön is elő!

TARKA REGÉNYTÁR

EMBERVÁSÁR ABESSZÍNIÁBAN

ÍRTA:

FORSTER GYÖRGY

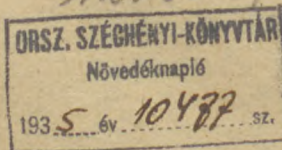

BUDAPEST, 1935 AUGUSZTUS 8.

6. szám.

bc

MINDEN JOG FENNTARTVA.

Felelős kiadó: Báthory-Hüttner János dr.

Stádium Rt., Bpest. — Felelős üzemv.: Győry Aladár.

I.

A hőmérő árnyékban 38 Celsius fokot mutatott s Tarlós Gergely már órák óta ögyelgett az izzóvá forrósodott körengetegben. Reggel érkezett Haiderabadból egy portugál csavargózó-sön, háromhetes kinzó utazás után s most már világosan tudta, hogy a zsebében csörgő pár rupiából sehogysem tud Massauáig elvergődni.

Aden fölött szikrázó kéken ragyogott a trópusi égboltozat: a Principe erőd szürke tömege szinte megolvadt a tengerbenyúló kopár szirt farkán s előtte messze, a Bab el Mandeb felé néző világítótorony egészen eltűnt a tengerből felszálló pára opálos függőnye mögött.

Tarlós Gergely szikkadt torokkal nézegette a kikötő pincékbe épített szennyes csapszékeit, amelyek a hatalmas kávé- és gyapotraktárakkal együtt az egész világon egyedülálló, kibírhatatlan bűzt kölcsönöznek az adeni kikötőnek. Bármennyire kevés volt is a pénze, most már be kellett látnia, hogy nem mardahat tovább az árnyéktalan verőfényben: az egyenlítő vidékén délidőben, az úgynevezett fehér órák alatt, még a

parafasisak sem véd meg a napszúrástól. Tarlós Gergelynek pedig fontos oka volt arra, hogy akár kórházi ápolás kapcsán se találkozzék a hatóságokkal: ugyanis útlevél nélkül utazott, mert az indiai francia idegenlégió annami büntetőtelepének szökevénye volt. Aden ugyan angol birtok s így attól nem kellett tartania, hogy kiszolgáltatják a francia hatalomnak, elfogatása után azonban kényszerű utazás következett volna hazafelé s Tarlós Gergely még az idegenlégiónál is jobban irtózott attól, hogy toloncúton térjen vissza szülőföldjére.

Betért a legelső csapszékebe, amely a kikötő mellett piszkos ablakaival már a benszülött halálszok partrahúzott, hosszú ladikjait bámulta s amelyből a korai idő ellenére is tízféle nyelv hangos zsvaja szűrődött ki. Alig húzta be maga után az ajtót, máris megbánta, hogy idejött.

A helyiségben nem volt egyetlen európai sem: elől, a söntésben, jemeni halálszok itták a kiállhatatlan, piszkos — vízszínű sört: beljebb a hedszasi tájszólás kevert arab nyelvén vitatkozott egy részeg csoport, az ablak előtt tuareg matrózok gajdoltak s néhány sötétszakállú perzsa leplezetlen megvetéssel nézegette a gyülevész csöcseléket. A vendégek zömét azonban abessziniaiak képezték, világos, olajbarnaszínű, ölestermetű fickók, arcukon a szabad harcosok mérhetetlen göggyével s a keletafrikai emberfajta vadállati kegyetlenségével. Piszkos turbánjaikban,

kitűnő fegyvereikkel, nyakukban az adamita vallás elmaradhatatlan réz-keresztjével ezek a harcosok gyakran átlátogatnak Adenbe a szembefekvő Tedsurából, sőt Jemenen keresztül Szanáig, sőt Dsiddáig is elkóborolnak, titokzatos, sötét kalandjaik során.

A belépő lerongyolt, parafasisakos európai természetesen általános feltűnést keltett a helyiségben, Tarlós Gergely azonban nem akart gyávának látszani s ha már bejött, leült az egyik keskeny lócára. Angol nyelven ale-t rendelt s a színes csöcselékre ügyet sem vetve, élvezte a hűvös italt és a pihenést.

Arra lett figyelmes, hogy az emberek zajongása hirtelen elhallgat. Kíváncsian feltekintett s egy valamivel tisztább lepelbe burkolt abesszínait pillantott meg, aki a harcosok csoportjában leplezetlen kíváncsisággal figyelte az európaiat. Tarlós Gergely ellenséges tekintettel mérte végig és megvetően elfordult.

Az abesszín azonban mindenáron ismerkedni akart. Turbánját feltolva közelebb lépett.

— Buana, te idegen vagy Adenben, úgy-e...?

— Te pedig fegyvert hordasz és kíváncsi asszonynak látszol.

— Most érkezhettél s úgy látom, kevés tal-
lér van a zsebedben.

— Semmi közöd hozzá.

— Ne légy gőgös, buana. Ismerek valakit,

akinek rengeteg tallérja van s nagyon szereti a használható idegeneket.

Ez olyan beszéd volt, amire minden pénztelen világcsavargónak fel kellett figyelnie. Tarlós Gergely, az idegenlégióból szökött mérnök, sem volt kivétel.

— Mit akarsz...? — kérdezte kurtán; rekedt hangján azonban érezhető volt, hogy kíváncsian várja a választ.

A turbános abesszíniai közelebb hajolt:

— Értesz-e a lónélküli kocsikhoz, buana?

— Hogyne értenék. Ha akarod, drótnélküli beszélő szekrényt, vagy akár repülőgépet is csinállok neked.

— Csakugyan...?

Az abesszín szemében mohó vágy fénye csilant. Burnusza öblébe nyúlt s egy marék Mária Terézia tallért vett elő, amely ezen a vidéken a leggyakoribb és legértékesebb fizetési eszköz.

— Nézz ide, buanna... annyi tallért kereshetsz, amennyit akarsz. Jöjj velem.

Tarlós Gergely agyában egy pillanatra felvillámlott a gyanu. Hohó, Adenben vagyunk, szemben Abesszíniával s egy odaváló gentleman tartja a tenyerén a pénzt... Abesszíniával vigyázni kell, ott nincsenek konzulátusok, ellenben, ha a mende-mondáknak hinni lehet, helyette jávában virágzik a rabszolgakereskedelem.

— Hová menjek...? — kérdezte gyanazkodva és nem mozdult.

Az abesszín észrevette gyanakvását és gyorsan leült.

— Ide hallgass, buana. Az én uram a hatalmas Ras Sium, Tigré ura s legerősebb vezírje a királyok királyának. Tudhatod, hogy a Nagy Úr féltékeny rá, mert hatalma a Nilus északi forrásvidékétől a kékszínű Tana tőig terjed. A Nagy Úr hadseregében már vannak lónéküli kocsik és olyan gépek is, amelyek szállnak a levegőben: ilyeneket akar Ras Sium s ha te ezt megtudod csinálni, akkor önmaga után a legnagyobb úrrá tesz birodalmában.

— Hm... ha pedig a Nagy Úr rájön a kedves barátod cselszövéseire, akkor vele együtt engem is a hangyák táplálékául dob oda. Nem gondolod?

Az abesszín megrázta a fejét.

— Tigré fent van északon és zárt, hegyekkel körülvett tartomány. Oda csak az teheti be a lábát, akinek Ras Sium engedélyt ad rá. A Nagy Úr most keresi az én uram barátságát, mert Tigré a hegyeken keresztül az olaszok birtokával érintkezik.

Tarlós Gergely gondolkozott:

— Honnan tudjam, hogy nem hazudsz...?
— kérdezte végül.

— Nézd meg a kikötőt, buana és kérdezd meg a matrózokat, hogy mit láttak kint a tengeren. Adenben kis angol hajók vesztegelnek;

naszádnak hívják őket: a Vörös-tengeren olasz hajók cirkálnak, Dsibutiban pedig a franch-ek őrzik a kikötőt. Az olasz tartományok tele vannak katonákkal s mindenki tudja, hogy Ethioپیára nehéz napok várnak. Ha nem lesz annyi gépünk, mint a fehéreknek, akkor feldúlják otthonainkat és szolgák leszünk a hódítók kezén.

Ez az érvelés hihetően hangzott: Tarlós Gergelynek azonban esze ágába se jutott, hogy bizonytalan ígéreteknek felülve elárulja azt a fajt, amelyhez minden csalódása ellenére is tartozott s amelyet megtagadni sohasem tudott volna. Viszont az ezüstitallérok csengése határozottan csábította.

— Hová kellene mennem? — kérdezte, inkább csak azért, hogy mondjon valamit.

— Este indul a hajónk Massaua felé. Sokkal jobb, ha a tengeren közelítjük meg Tigrét, mert akkor a hegyeken keresztül öt nap alatt urunknál lehetünk.

Massaua...? Hiszen ez kitűnő... Mi lenne, ha felcsapna ennek a jámbor abesszínnek és szépen elvitetné magát Massauáig?

Aki a francia idegenlégió Annami telepéről meg tudott szökni s jóformán fillér nélkül a hátamögött hagyott ötezer mérföldet, annak nem lesz túlnehéz feladat faképnél hagyni azt az abesszín társaságot sem, ha már egyszer a közelben tudja az olasz hatalom képviselőit...

Az abesszín türelmetlenül megérintette a karját:

— Mennyi pénzt adjak, buana, hogy higyj nekem?

Tarlós Gergely gyorsan határozott. Ha az abesszín előleget is ad, akkor igazán semmi oka sincs arra, hogy elmulassza a hazajutásnak ezt az egyetlen kínálkozó módját.

— Adj annyit, amennyit akarsz.

Az abesszín a burnuszába nyult és kimarolt egy csomó tallért.

— Tedd el, buana és kövess.

Fénzt dobott az asztalra, intett a fegyvereseknek és kiment az ajtón.

Tarlós Gergely követte s amikor a tallérokkal a zsebében kilépett a csapszék ajtaján, fogalma sem volt arról, hogy többé nem szabad polgára a világnak, hanem rabszolga, mint azok, akiket úgy adnak és vesznek a tigrei vásáron, mint a barmot.

II.

Végimentek a fullasztó hőségben a mólón és befordultak a part felé a városon kívül, ahol már csak néhány ormótlán kőépület, meg a halászházok kalyibái jelezték az emberi lakóhelyet. Fél-óraig haladtak Hadramaut irányában, azután ismét délnek fordultak a tengerpart felé s végül megálltak egy ablaktalan, tömör épületkolosszus előtt. A ház körül néhány datolyapálma poroso-

dotl s a kaktuszsövénnyel elkerített udvaron hatalmas ciszterna zöld mohával benőtt oldalát pillantották meg.

Tarlós Gergely vegyes érzelmekkel vette tudomásul, hogy amint beléptek, a nehéz kapu nyikorogva bezárult mögöttük. A harcosok azonban rögtön elszéledtek az udvaron s ezt látva, Tarlós némileg nyugodtabban követte a vezetőt a ház belsejébe. A sötét szobák sora kihaltnak és üresnek látszott: egyetlen élőlény sem jött elébük, mintha csak egészen lakatlan helyre érkeztek volna.

Az egyik szobában az abesszín intett:

— Várj meg itt, buana, amíg visszajövök. Ezzel eltűnt az ajtó mögött.

Alig, hogy kitette a lábát, Tarlós Gergely a zsebéhez kapott. Hatlövetű forgópisztolya, az idegenlégióból elhozott egyetlen emlék, ott lapult a zsebében s amíg abban töltény van, addig nagy baj nem történhet. A fogadtatás azonban nem túlságosan vendégszerető s Tarlós Gergely arra gondolt, hogy ajánlatos egy kicsit körülnézni; mi mindent rejt átmeneti otthona.

Az ajtóhoz lépett és lenyomta a kilincset. A zár engedett s erre habozás nélkül kilépett a sötét folyosóra. A háznak erre a részére sehonnan sem jöhetett be napfény: tapogatózva kellett előrehaladnia. Amint a fal síkja megszakadt a ajtó került a kezeügyébe, benyitott.

Ez a szoba is lakatlannak látszott s inkább

valami raktárféle benyomását keltette. A falak mellett néhány zsák hevert s amikor előrelépett, a lába a padlóba erősített hatalmas vaskarikába botlott.

Tarlós Gergelynek minden oka megvolt arra, hogy ne sokat törődjön egy pincelejárattal: amikor azonban éppen tovább akart haladni, különös zaj ütötte meg a fülét. Halk zümmögés volt a hang, amely mintha a pincéből tört volna elő s olyan dallamtalanul zsongott, mint általában a bennszülöttek halotti énekei.

— Talán halott van a házban s azért olyan néma és elhagyatott minden? — tűnődött Tarlós Gergely. — Ha már itt vagyok, mindenesetre megnézem: mi az?

Nem sokáig habozott, hanem nekifeszült a vaskarikának, amely a pince lejárátát takaró deszkalapra volt ráerősítve. Nehezen járt, de végül is sikerült felemelnie s meredeken fel támasztott létrát pillantott meg a lábai alatt. Gyorsan lekúszott raja és szűk pinceodúban találta magát.

A hangok a szomszédos helyiségből jöttek.

Az ajtó azonban zárva volt s amikor Tarlós a kulcslyukra tapasztotta a fülét, a zümmögő ének mellett halk asszonyi sírást is hallott.

Zárt ajtók mögött nem szoktak temetést rendezni még az abesszínek sem; ha tehát itt mégis halotti dalt zümmögnek a bennszülöttek s a tetejébe sír valaki, akkor ebben a szobában

olyanok vannak, akiknek kevés reméltnivalójuk lehet az élettől.

Például: foglyok, vagy elszállításra váró rab-szolgák, akiket a jemeni partokon raboltak össze a szabadharcosok.

Tarlós Gergelynek melege lett erre a gondolatra. Hiszen ha ez így van, akkor ő maga is szépen beleszaladt az egérfogóba. Még szerencse, hogy idejében gyanakodni kezdett és nem várta be, amíg lefegyverzik.

Gyors elhatározással megdöngötte az ajtót és amennyire lehetett, halkan beszólt:

— Halló... ki van itt?

Az ének és sírás elhallgatott. S a következő pillanatban felhangzott egy kétségbeesett, alig érthető hang, Jemen kevert dialektusán.

— Buana... buana... az égre... segítsetek...!

Tarlós Gergely sohasem tartozott a latolgató, megfontolt emberek közé: egész hányatott élete ezt a keserű tanulságot igazolta. Most sem jutott eszébe, hogy a saját helyzete is alig valamivel biztatóbb, mintha máris lakat alatt lenne; hanem hirtelenjében körülnézett, hogy miként nyithatná ki a pincebörtön ajtaját.

Az egyik sarokban odadobott keresztvas hevert, azt kapta fel és az ajtó lezárt sarka alá szorította. Azután nekifeszült s a következő pillanatban fülsértő reccsenéssel kettépattant a zár.

Tarlós Gergely szeme már hozzászokott a

félhomályhoz, a sötét odúban mégis alig látott valamit. Néhány fekete folt mozgott a falak mentén s valamelyik sarokban ismét felhangzott az előbbi hang.

— Kést... — buana... gyorsan... össze vagyunk kötözve valamennyien.

Tarlós az övéhez kapott, ahol görbe, hindu kését őrizte. Csakhogy a kés eltűnt, valószerűleg ellopta valamelyik abesszín, amíg gyanutlanul követte őket a kikötőtől idáig. S ugyanebben a pillanatban a létra felől izgatott beszélgetés foszlányai hangzottak fel.

Tarlós az ajtó felé ugrott: de amelyik pillanatban megvillant a nyílásban parafasisakjának széle, a lépcső fölött lövés dörrent s a golyó hajszálnyira mellette csapódott a falba. Ez a hajszálnyi tévedés is alkalmasint a véletlenen múlt; a szabadharcosok híresei arról, hogy a golyójuk sohasem vész kárba; csakhogy Annamban is megtanítják ám célbalőni az idegenlégió újoncait!

Egy másodperccel az első lövés után már eldörrent Tarlós Gergely revolvere is s egy burruszos abesszín kalimpálva zuhant le a pincébe. A következő pillanatban a légionista már a létránál termett s hatalmas rúgással ellódította a faltól. Így ha csak rövid időre is, be volt biztosítva az ellen, hogy nem támadják hátba.

Azután, még a rúgás mozdulatával megragadta a lelőtt abesszín hörgő testét és a védett pincébe lódította. Gyors kezekkel tépte le róla a

ruhát s hamarosan megtalálta, amit keresett: a kést, amivel a foglyok kötelékeit elvághatta

A szeme ezalatt jobban hozzászokott a félhomályhoz s most már körülnézhetett az alig pár méter mély helyiségben, ahol egymás hegyénhátán heverték az összekötözött testek. Csupa egész, vagy félmeztelen sötét alak: a leghátulso sarokból azonban két fehér ruha világosabb foltja tűnt a szemébe.

Keresztülbukdácsolt az összekötözött embe-
reken s a meglepetéstől szinte bénultan állott meg a sarokban. Elnyultan egy fiatal európai férfi teste hevert ott, s mellette egy összekötözött karcsú leányalak támaszkodott a falhoz. A két európai szájából piszkos rongycsomók lógtak ki.

Miután a férfi szemmeláthatóan eszméletlen volt, Tarlós először a lány felé nyúlt és megszabadította a szájába tömött rongycsomótól. Gyakorlott kezének egy-két ügyes mozdulata elég volt arra is, hogy a kötelékeket eltávolítsa s most már megpróbálta lábbaállítani a szerencsétlent.

— Szedje össze minden erejét — biztatta angolul — ha tud nekem segíteni, megmene...

Hátulról vasmarok ragadta meg a torkát s beléfolytotta a szót. Vad rántással igyekezett magát kiszabadítani, akkorra azonban már tíz kéz fogta s fél perc múlva összekötözve hevert a pince földjén a többi szerencsétlen között.

Az a néhány másodperc, amíg a leánnyal

foglalkozott s elfelejtette figyelni a lejáratot, elég volt az abesszíneknek ahhoz, hogy vakmerő orvtámadással meghiusítsák a menekülési kísérlete.

Tarlós Gergely még rá sem jött, hogy tulajdonképpen mi történt, amikor a támadók hang nélkül már kihúzódtak a pincéből és az ajtó döngve becsukódott mögöttük.

Ezek után már nem igen lehetett kétsége afelől, hogy aligha szántak hadseregszervezői állást a részére Abesszíniában, inkább valószínű, hogy örökös rabságban lesz része, ha ugyan a kitörési kísérlet miatt hamarosan a másvilágra nem küldik.

Kellemetlen gondolataiból az európai lány fájdalmas sóhajtása riasztotta fel; csak most vette észre, hogy a támadók a lányt elfelejtették újra megkötni.

— Miss... — suttogta hallkan — ha ért angolul, kérem csússzon ide hozzám. De vigyázzon, nehogy zajt üssön.

A lány félénken mozdult: azonban amelyik pillanatban elhagyta a helyét, ismét lövés dörrent s a tömegből valaki fájdalmasan felordított.

— Maradjon ott, ahol van, — kiáltott ijedten Tarlós. — A bitangok lesnek valami rejtett nyíláson keresztül... Sőt, már itt is vannak...

Az ajtó felől ismét zaj hallatszott s két fátylás abesszín mögött megjelent a burnuszos em-

ber. A legnagyobb nyugalommal tapostak át a földön heverő testeken s megálltak a sarokban, az európaiak csoportja előtt.

A burnuszos végignézett rajtuk, azután intett a harcosoknak.

— Hozzátok fel az udvarra mind a hármat.

Három pár izmos kéz felragadta őket s félperc múlva az udvaron voltak. Késő délután lehetett már, mert a tenger felől hűvös szél lehelését érezték az arcukon.

Megkerülték a házat s egy árkádos terrasz előtt a földredobták őket, mint valami zsákot. A friss levegőtől, vagy az esés okozta fájdalomtól az eszméletlen európai férfi is ébredezni kezdett. A burnuszos megvárta, amíg értelmes tekintettel körülnézett s akkor odafordult Tarlóshoz:

— Hitvány, fehérbőrű kutya... szökni akartál.

— Miután beláttam, hogy te, hitvány abeszszin kutya, aljas módon becsaptál.

— Mit mondtál...? Nem félsz, hogy kivágatom a nyelvedet?

— Megteheted. Mégis hitványabb vagy, mint a sivatag hiénája, mert harc helyett törbecsalod a zsákmányodat.

— Vakmerő vagy, úgy látszik azért, mert sejted, hogy sok pénzt kapok érted. De vigyázz, mert ha mégegyszer szökni próbálsz, megöletlek.

Tarlós Gergely nyelt egyet. Belátta, hogy

gorombasággal csak ront a helyzetén. Taktikát változtatott.

— Mit akarsz velem...? — kérdezte, látszólag meghunyázkodva.

A burnuszos gunyos nevetéssel nyugtázta a csendesebb hangot.

— Egyelőre megkorbácsoltatlak, hogy tanulj tisztelni parancsolódat, — mondotta, — majd intett a harcosoknak s eltűnt a terraszkádjaik mögött.

A három európai falfehér arccal nézett egymásra. A nyugati kultúra közvetlen szomszédságában, a Népek Szövetségének mindenható uralma idején, tehát valóság az annyszor megmosolygott hír emberrablásról és rabszolgakereskedelemről.

A gondolat fölött töprengeni azonban nem lehetett. Két abesszín felragadta a földről Tarlóst és kezeit külön-külön megszabadították a kötelékektől. Azután a két csuklójánál fogva egy vaskampókkal ellátott cölöphöz kötötték, amely a fal mellett állott, szemben a terraszkádsoarával. Az egyik harcos kezében megcsattant egy rinoceroszbőrből font korbács és nyomában véres csík szakadt a légionista hátán. Az európai lány felsikoltott és szemét behunyva hisztérikusan sírni kezdett. Senki sem törődött vele, amint hogy nem törődtek Tarlós eszeveszett vergődésével s azzal sem, hogy a tizedik ütés után már

ronggyátépett húscsapatokat ütöttek egy eszméletlen emberroncs testén...

III.

Az adeni kikötőparancsnokság épületének ablakai egymás után sötétedtek el: csupán a földszinti tisztikaszinó helyiségei maradtak népesek és az ügyeleti szolgálat személyzete virrasztott a telefon és a rádiókészülék mellett.

Teeler hadnagy jégbehűtött narancssörpöt ivott és az esti jelentések adatait tanulmányozta. Összevont szemöldökkel fordult társához, aki éppen egy keresztretjvény megfejtett bibliai idézetét írta be a kockába, jobb ügyhöz méltó buzgalommal.

— Nézd meg ezt a jelentést, Rob. Már megint két európai eltűnését jelenti a rendőrség. És odafönt még mindig nem akarják belátni, hogy ezt a sorozatot nem lehet véletlennek tekinteni.

— Rémekeket látsz, kedves Willy. Miféle újabb eltűnések vannak?

— Két diák. Az egyik egy svájci egyetemi hallgató a másik egy olasz diáklány. Társasutazással mentek Mokka-ba a kávéraktárakat megtekinteni. Aden és Mokka között, de már arab területen, elmaradtak s azóta nyomuk veszett.

— Lehet, hogy közös egyetértéssel szöktek meg.

A hadnagy megrázta a fejét:

— Ezt nem lehet így elintézni, Rob. Elvégre az angol világhatalom nem csak jogokat, hanem kötelességeket is jelent. Az olaszok cirkálói hetek óta kint járnak a tengeren, amióta az első eltűnés történt, mi pedig úgy, spóroljuk a szenet, mintha csőd előtt állna az angol birodalom.

— Ugyan, kérlek... az olaszok minden áron be akarnak vonulni Abesszíniába, azért keresnek okot a beavatkozásra. Nem kell nekik mindjárt beugrani.

— És ha valóban így lenne? Neked talán mindegy, hogy ki parancsol az angol Nilus forrásvidékén?

— Ezt nem mondtam. Az angol érdekeket azonban meg tudják védeni anélkül, hogy eltűnt szerelmes diákgyerekek után szaladgálnának.

— Veled ma nem lehet beszélni. De annyit mondhatok, hogy ha én lennék a parancsnok, ma éjjel minden őrhajó kint cirkálna a vizen.

— Még szerencse, hogy nem vagy parancsnok és így nyugodtan fejthetem tovább ezt a keresztretjtvényt, ami őszintén szólva, jobban érdekel mint az egész abeszín kérdés. Szabad...!

Robert Woolf az utolsó szót az ajtó felé kiáltotta, amelyen éppen a pillanatban kopogtatott valaki.

Georges Humbhold lépett be, az adeni angol rendőrség felügyelője.

— Good evening, boys. Beszélhetnék a parancsnokkal?

— Hallo Georges... téged meg mi szél hozott ide, ahol a madár sem jár?

— Mondam már, hogy hivatalos ügy. Azt hiszem, rábukkantunk a jó abesszínek egyik tengerparti fészkére, azt szeretném még ma éjjel kifüstölni. Hanem ahhoz egy naszád is kellene.

Rob Woolf vidáman nevetett:

— Mi az, hát már ti is beugrottatok a rabszolga-meséknek?

— Te talán nem hiszel bennük?

— Dehogya is nem. Csak azt nem hiszem, hogy olajbarna barátaink kimerészkednének embervadászati célokkal a sziklái közül. Úgy gondolom, tökéletesen elég nekik, ha egymást hurcolhatják rabszolgaságba.

— Tévedsz, Rob, — csóválta fejét a felügyelő. — Egyik nagyon szavahihető emberünk ma délután lövéseket, később pedig fájdalmas jajgatást hallott a hadramauti tengerparton egy olyan házból, amelyről tudjuk, hogy abesszín barátaink buvóhelye. Sajnos, későn kaptam a jelentést s így egy kicsit későn történik a rajtaütés is. Sokért nem adnám azonban, ha legalább annyi terhelő adatot találalnánk, aminek az alapján ki lehetne tiltani

Adenből a szabad harcosokat.

— Hm... nem tudtam, hogy ilyen romantikus fiú vagy, Georges. Menj csak be a parancsnokhoz, békésen szunyókál a szobájában.

A felügyelő eltűnt s néhány perc múlva riadójelzést kapott az „Ireland IV” őrnaszád legénysége. Ugyanekkor Willy Teeler hadnaggyal már vágtatott egy motoros a naszád felé s nem telt bele tíz perc, amikor a hajó teljes gőzzel szelni kezdte a hullámokat Hadramaut felé.

A tenger fehéren világított s a kitűnő látási viszonyok mellett Humbhold felügyelő szorgalmasan távcsövezte a partot. Félórába sem telt, amikor felfedezte a tengerparton álló házat, amit keresett s kilövette a fehér rakétát, jeléül annak, hogy a parton várakozó rendőrség megkezdheti a kutatást a házban: a tenger felé most már nem lehet menekülni.

Újabb izgalmas negyedóra következett s egyszerre csak apró pont vált el a parttól. Egyenesen az őrnaszád felé tartott.

A felügyelő halk káromkodást folytatott el.

— Ördög vigye, úgy látszik, megugrottak a jómadarak. Ez a rendőrségi gumicsónak...

Pár perc múlva egy őrmester kapaszkodott fel a naszád lépcsőin s feszes vigyázásban

— Jelentem, a házat üresen találtuk. A kuszáztonnás kutter-típusú ócskaság volt; öblös tesztetés azonban még sem volt eredménytelen,

mert megállapítottuk, hogy a lakók csak pár órája távozhattak, még pedig ugyancsak sieve. Az egyik szobából nyíló pincelejáraton vérnyomokat találtunk: a pincében egészen friss vértócsa áll s ugyancsak véres az udvaron álló cölöp is, amely veszedelmesen hanoslít egy középkori kinzócölöphöz. Azonkívül találtuk ezt a fályoldarabot és egy törött angol pipát.

A felügyelő hosszasan vizsgálta a két talált tárgyat s hirtelen élénk mozdulattal fordult oda Teelerhez.

— Az eltűnt diáklány személyleírásában is szürke selyemsál szerepel. Szavamra, azt hiszem, hogy most megcsipjük a bitangokat. Siessünk vissza a kikötőbe: alarmirozni kell az egész őrséget s ha egy kis szerencsénk lesz, reggelre a kezünk között lesznek a fickók.

— Már tudniillik az abesszínek, — morgogta rosszkedvűen a hadnagy. — Mert, hogy az eltűnteknek nyomát sem találod, azt lefogadom.

— Nono... levegővé még sem változtathatják a fogjaikat, annyira nem ügyesek.

— Azt nem is teszik. Hanem egyszerűen a tengerbe dobják őket jól összekötözve. Az adeni öbölben szerencsájukra hemzsegnék a cápák s azok elvégzik az eltűntetést kifogástalanul.

IV.

El Ukkur, a burnuszos etiópai nagyon ha-

ragudott. Délután még legalább ötezer piasztert érzett a markában az értékes szállítmányért s estére a két legértékesebb darab csaknem tönkrement. A fiatal férfi, aki szárnyas gépeket tudott csinálni, olyan állapotba került a korbácsolás után, hogy El Ukkur nem adott volna érte egy lyukas pice-t sem. A huszadik korbácsütésnél már olyan volt, mintha elszállt volna belőle a lélek s alig, hogy visszavitték a pincébe, kitört rajta a láz. Felszaggatott teste forró lett, mint a tűz s a burnuszos nagyon jól tudta, hogy az ilyen áru csak a legritkább esetben ér el használató állapotban rendeltetési helyére.

A másik főnyereményt, a ragyogó feketé-hajú, feketeszemű fiatal leányt viszont megszállta az ördög. Először sikoltozott, tépte a haját és vonaglott, mintha görcsök bántanák, később lekuporodott a lázas európai mellé s nem lehetett volna mellőle elhúzni kötéllel sem. Most már egészen biztos, hogy két hét múlva a lány csontig lesoványodik és megtört szemével, fénytelen hajával a kutyának sem fog kelleni. Három-négy hónap is beletelik, amíg fel lehet javítani — ha ugyan közben el nem pusztul, ami nagyon valószínű.

Mindezek tetejébe az örök alkonyatkor gyanús európaiat láttak őgyelegni a ház körül s mert az angoloktól sohasem lehet teljes biztonságban az ember, sietve hajóra kellett szállni. A két értékes beteg most lent fő a hajófenekén s egy-

általán nem bizonyos, hogy sikerül-e őket eleve-
nen elszállítani.

El Ukkur hajója alig tizenhét méteres, két-
száztonnás kutter-típusú ócskaság volt, öblös tes-
tébe azonban kitűnő motort épített egy dsibuti-i
francia mérnök s ha éppen szükséges volt, a kis
hajó cirkálókat megszégyenítő gyorsasággal vág-
tatott a vizen. Csak akkor volt baj, ha története-
sen viharos volt a tenger; a könnyű alkotmányo-
kat nem az adeni-öböl és nem a Vörös-tenger vi-
harai számára találták ki. El Ukkur hajója ilyen-
kor tántorgott, mint a részeg és csökönyös lett,
mint az abebai lejtőkön közlekedő málhás-
szamarak.

Most északnak fordult orral, sima tengeren
úgy falták a kilométereket, hogy a burnuszos
már-már megnyugodva a kabinjába akart térni,
amikor messze előttük könnyű füst jelezte, hogy
az olasz cirkálók közelébe vitte őket a balsors.

El Ukkur úgy káromkodott, mint egy arab
tevehajcsár; nem volt azonban más megoldás,
minthogy csökkentett sebességgel megpróbálja-
nak kitérni délnyugati irányban. A cirkáló füstje
így lassan elmerült a láthatár alatt, egy óra
mulva azonban újabb füstfelleg tünt fel az észak-
nyugati horizonton s most már még délebbre
kellett kitérni a kellemetlen találkozás elől.

A burnuszos tudta, hogy rakományának
legértékesebb darabja az olaszok nemzetéhez tar-
tozik s méltán rettegett attól a gondolattól, hogy

eltűnése azóta a hatóságoknak is tudomására jutott. Ebben az esetben ugyanis kár megkísérelni a betörést Massauába, hanem le kell menni Mogadiscio-ig s onnan a Szomáli földön keresztül karaván úton végighaladni egész Ethiopián. Ami viszont Tigréig nem kevesebb, mint ezerháromszáz kilométert jelent — légvonalban. Ennek az útvonalnak egyetlen szépséghibája az volna, hogy teveháton legfeljebb a három európaít lehetne vinni, a gyalogosan hajtott színeseknek pedig a nagyobbik fele belepusztulna a fátadalmakba. Ez volna a kisebb baj, de nem lehet tudni, hogy maguk az európaiak, különösen pedig a lány, miként bírnák a fátadalmakat.

Leszállt az este, szerencsésen elhaladtak Rab el Mandeb előtt s most már olasz vizeken zúgtak észak felé. Nem sokáig.

Kevéssel éjjél előtt, amikor a hold ezüst tányérja elmerült a tengerben, ijesztő közelségben megállást jelző piros rakéta futott fel előttük az égre.

El Ukkur káromkodva rohant fel a parancsnoki hídra s a hajó megfordulva, teljes gázzal vágatni kezdett visszafelé, Aden irányába.

Csakhogy most már a nyakukon volt a baj: az olasz cirkáló nem elégedett meg azzal, hogy utánna nézzen a hajó eltűnő füstjének, hanem sűrű fekete füstöt okádva, utánuk lódult s egymásután lőtte ki a fenyegető piros rakétákat. El Ukkur nagyon jól tudta, hogy a rakétákat

rövidesen más valami is követni fogja s már-már arra gondolt, hogy a hajófenékben zsúfolódó társasággal megkínálja a halakat, amikor az előttük keletkező újabb veszedelem elfedte vele a legkényelmesebb megoldást.

Bab el Mandeb magasságában angol naszádok tüntek fel a láthatáron. El Ukkur most már csakugyan kutyszorítóba került, egyetlen reménye az lehetett, hogy sikerül az elfogatást kikerülnie addig, amíg a közeledő hajnal meg nem indítja a tenger erős párolgását s a képződő könnyű ködben sikerül egérutat nyernie.

A mótór robbanásig dolgozott s El Ukkurnak eszébe sem jutott, hogy válaszoljon a megismételt jelzésekre; tudta, hogy az olaszok angol vizeken átengedik az első lövés jogát az angoloknak, azok pedig ameddig csak lehet, igyekeznek elkerülni a „komolyabb rendszabályokat”.

A gyűrű azonban egyre inkább szűkült s El Ukkur minden eshetőségre készen felhordatta a fedélzetre a színes foglyokat, hogy velük kezdje meg a halak etetését. Addigra azonban már szakadozni kezdett a köd s a kilométeres rongyokban terjengő pára hol ezt, hol amazt a hajót takarta el.

El Ukkur most már körülbelül bizonyos volt abban, hogy nem fognak rá lőni sem az olaszok, sem az angolok; nyolc-tíz hajó vette körül s az eszeveszett sebesség mellett, a szakadozó

ködben ép ésszel nem lehetett megkockáztatni az ágyúzást.

Az abesszín még megvárta, amíg egy jótékony ködfátyol eltakarja s akkor saját maga kezdte adni a megállást parancsoló piros rakétajelzéseket. Tudta jól, hogy ködben mennyire csatlóka az ilyen rakéták hatása s valóban sikerült is elérnie azt, hogy negyedóra múlva sem az angolok, sem az olaszok nem tudták, hogy tulajdonképpen melyik hajó az üldözött.

Mire a nap felkelt és a köd végérvényesen felszállt, El Ukkur hajója teljes gőz alatt, de békésen úszott az Indiai-óceán vizében orral a Szokotra-szigetek felé. Az üldöző naszádok és cirkálók mind elmaradtak s most valahol a Szomal félsziget magasságában úsznak a hazai kikötők felé.

El Ukkur megparancsolta, hogy állítsák le a mótort és feszítsék ki a vitorlákat. A beszélő szekrény szárnyain gyorsan száll a hír, semmi esetre sem árt, ha legalább néhány napig békésen laviroz az óceán vizén, mielőtt megközelíti a Szomáli föld akármelyik kikötőjét.

Ennek a napnak a reggelén három postagalamb szállt fel El Ukkur hajójának fedélzetéről. Egy északnak fordult s nyílegyenesen Tigré irányába szállott, a másik kettő sokáig keringett a hajó felett s végre egyszerre megindult nyugatnak, arra, amerre a Szomáli partok datolya-pálmás vonulata húzódott, mélyen a szemhatár alatt...

V.

Tarlós Gergely embertelen szenvedésekhez szokott szervezete hamarosan kiheverte az ostorozás által tépett súlyos sebeket. Amikor először eszméletre tért, egy hajó fedélzetén találta magát és sokáig kellett erőltetnie az agyát, amíg rájött, hogy tulajdonképpen hol lehet. Akkor azonban egyszerre ugrott a tudatába minden szörnyűség, amely Adenbe érkezése óta érte és szinte eszelős harag fogta el a burnuszos abeszszínei ellen.

Érezte, hogy jártányi ereje sincs, mégis megpróbált felugrani: a mozgás azonban olyan embertelen fájdalmakat okozott, hogy nyögve hanyatlott vissza vitorlavászonból hevenyészett fekvőhelyére.

Fájdalmas nyögésére karcsú, egészen fiatal leányalak hajolt föléje, s puha kéz simogatását érezte az arcán.

Nem volt nehéz kitalálni, hogy az ismeretlen ápoló csak az a lány lehet, akit a pincében megszabadított kötelékeitől. Kinzó fájdalmak árán felkönyökölt:

— Hol vagyunk...? — kérdezte bizonytalanul.

Könnyű, szomorú vállvonogatás volt a válasz.

— Magam sem tudom. Valahol a tengeren...

— Szóval — nem sikerült.

Tarlós Gergely visszahanyatlott a jobb
hiján elmerülve nézegette azokat a könyecse-
peket, amelyek egymás után peregtek le ápo-
lója arcán. Végül is meg kellett törnie a cse-
det.

— Mondja, miss... Ön hogy került ide...
ezekhez?

— Mokka felé jártunk autóbusszal a út-
közben találtunk egy régi romot, ami úgy né-
zett ki, mintha a régi semita építkezés marad-
ványa lenne. Egy svájci társammal együtt le-
szállunk, hogy közelebbről megvizsgálhassuk a
aztán egyszercsak... magam sem tudom...
jöttek ezek a... fenevadak... és most itt va-
gyunk. Társam lent zsufolódik egy csomó meg-
kötözött fekete között a hajó fenekén.

— Meg tudná mondani, miss, hogy mióta
vagyunk úton...?

— Három napja. Az első éjjel úgy rohan-
tunk, mintha üldöztek volna. Azóta még nem
hallottam gépzakatolást. Vitorlák alatt hajó-
zunk, mint akinek ráérő a dolga.

— Hajót a közelben — még sohasem lá-
tott...?

— Csupán távoli füstöt — mindig a jobb
oldalon.

— Akkor talán az Indiai óceánon vagyunk.
Jobb felé eshet a singapur—szokotrai hajó-
járat.

A lány most félénken körülnézett, hogy nem hallja-e valaki s mint valami nagy titkot súgta:

— Én értem nincs aki fizessen váltságdíjat. Nem tudja, hogy mit akarhatnak velünk ezek...?

Tarlós Gergely megütközve nézte a szép, fiatal arcot. Lehetséges volna, hogy ez a félig gyermek-lány még nem tudná, hogy milyen sors vár rá az abesszíniai embervásáron...? Már kinyitotta a száját, hogy nyersen, katonás határozottsággal odamondja neki a valóságot: azután nyelt egyet és lassan, zavarodottan mondta:

— Nem... nem tudom... fogalmam sincs, hogy mit akarhatnak tőlünk...

A hátuk mögött könnyű saru lépései hangzottak fel. Ukkur jött arra s egyszerre elhallgattak mind a ketten, mint a csinytevésen kapott gyermek.

A negyedik napon a tenger nyugtalanná vált. A napot ólmos, nehéz fellegek takarták el s valahol nagyon messze néha megvillant az ég alja. Tarlós Gergely maga sem tudta, hogy mit kívánjon: talán legszívesebben azt kívánta volna, hogy egy szörnyű ítéletidő pusztítsa el őket a hajóval és az embervadászok csapatával együtt.

El Ukkur azonban jókor megszimatoalta a veszedelmet. A mótör percek alatt üzemben

volt s a hajó hatalmas ugrásokkal szelte a vizet: idáig keletnek fordított orra azonban lassan elhajlott északnyugatnak. El Ukkor megindult a szomáli partvidék felé.

A burnuszos jól számított: a viharzóna elmaradt a hátuk mögött, helyette másnap este felé feltűnt a szomáli part egyenes vonala. Itt már ismét óvatosan haladt az embervadász: leállította a gépeket és mert a két-három ezer méteres mélység fölött horgonyt vetni lehetetlen volt, órákon keresztül szabadon lebegtek a nyílt tengeren.

Másnap hajnalban szürke vitorla tűnt fel előttük és nagy sebességgel közeledet a part felől. El Ukkur úgy látszott, hogy várt rá, mert közeledésére csónakba ült s jó két kilométernyire eléje evezett.

Amikor visszatért, az arca tökéletes elégedettséget árult el és azonnal parancsot adott a gépek megindítására. Egyidejűleg északnak fordultak, mintha a félsziget legészakibb pontjánál, Szokotra szigetével szemben akartak volna kikötni.

A nap lavirozással telt el: Tarlós Gergely, akit még mindig nem csuktak vissza a hajófenékre, hiába leste szívszorongva valami nagyobb hajó, vagy őrnaszád feltűnését: a tenger ezen a részen olyan volt, mintha egy lélek sem őrizte volna.

Amikor a nap utolsó sugara is eltűnt, a

gépek ismét megindultak s a hajó most már egyenesen a part felé tartott. Városnak, kikötőnek nyoma sem volt: ennek ellenére a légionistát a lánnyal együtt visszavitték a hajófenékre s az őrizetükre kirendelt négy markos abesszin kenderkötelekkel alaposan összekötötte őket.

Itt már nem volt segítség s Tarlós nem is áltatta magát: tudta, hogy a szárazföldön már csak különös csoda segíthet rajtuk.

Amint a hajó horgonyt vetett, először a színeseket hordták a jóelőre elkészített csónakokba: utána a három fehérrel együtt maga El Ukkur is partraszállt. A feketék lábain akkor már eloldották a köteleket az örök s az egész társaság percnyi pihenő nélkül megindult az ország belseje felé.

Tarlós Gergely csak sejtette, hogy a szómáli föld olasz részén szállottak partra, ahonnan a leghamarabb átvághatnak a terméketlen, köves területeken Abesszíniába.

Hajnalig tartott a menetelés. Valamivel a hajnal derengése előtt apró cserjéshez jutottak, amely mögül néhány kunyhó kerek, piszkoszürke oldala kandikált elő. A gyér füves térségen tucatnyi teve aludt, hosszan elnyújtott nyakkal s a sötétségből fegyveres négerek alakjai nőttek ki.

A menetet megállították s a feketéket összekötözve a földbe vájt méteres vermekbe do-

bálták s ággal, lombbal úgy ahogy eltakarták a moszkítókat milliói és a csúszó-mászók elől. A három európainak az egyik kunyhóban jutott nyomorúságos férőhely, jeléül annak, hogy El Ukkur lehetőleg jó húsban akarta értékes zsákmányát Tigrébe szállítani.

A kunyhók árnyékában pihentek a fehér órák elmulásáig s azután egész éjjel ismét menetelés következett. A fehérek El Ukkurral és a vezetőikkel együtt teveháton utaztak a nyereghez kötve: a négereket párosával villaalakú rudak közé szorították s ha valamelyik, nem bírva az embertelen iramot, lassítani mert, szaporán csattogott a rinocerosz-bőr kobács.

Az embertelen hajsza ellenére is meglehetősen lassan haladtak, mert a köves, homokos talaj hamarosan felvérezte embernek, állatnak a lábát s a második napon hajnal felé a négerek legnagyobb része már csak vánszorogva tudta vonszolni magát a harcosok ostorcsapásai alatt.

A szomáli föld sivatagos, kőgörgeteges vidékére jutottak, ahol az olasz és az angol birtokok határai összeérnek: itt már egyetlen bokor, vagy magányos pálma sem enyhítette a nap égető tüzeit: a kövek csontszárazon ontották magukból a hőséget s a karaván-út homokjában néha fehér csontok kerültek az emberek lába elé. Az alig néhány tömlőnyi vízkészletből a szerencsétlen négerek úgyszólván semmit sem kaptak: hol itt, hol ott roskadt

össze közülök egy-egy halálosan kimerült pária: s ha ilyenkor már az ostor sem segített, a harcosok egyszerűen eloldozták a párja mellől és sorsára hagyták a tűző napsütésben.

A negyedik napon, alkonyat táján megéreztek az állatok, hogy víz közelében járnak: előrenyujtott nyakkal, szaporán szedték a lábukát a mély homokban s a vezetők alig tudták őket visszatartani. Rövidesen valóban feltűnt néhány csenevész sivatagi pálma s alattuk egy terméskövekből összerótt épímeny: a kút fala, amellyel a karavánok a sivatag szálló homokja ellen védelmezték a mindennél drágább vizet.

Amikor az érkező karaván feltűnt, a kút mellől néhány lovas indult el feléjük s vágatva közeledtek a görgeteges úton.

El Ukkor néhány izgatott szót váltott velük, azután visszafordult és káromkodva néhány parancsot kiáltott oda a vezetőknek.

Tarlós Gergely éledő reménységgel figyelte a jelenetet: abból, hogy a burnuszos többször is aggodalmas arccal nézegetett északkelet felé, arra következtetett, hogy cserkésző katonák járnak a vidéken s lehet, hogy már meg is találták a karaván nyomát.

A láthatáron azonban nem volt semmi élőlény: a rabszolgakaraván pedig megfordult a gyors ügetéssel a távolban kéklő alacsony dombor felé vette az útját. Félóra mulva bejutottak a sziklával elzárt szakadékok közé s

Tarlós Gergely keserű szívvel állapította meg, hogy a reményei már ismét füstbementek.

A vad bazaltsziklákkal csipkézett szakadékok ugyanis olyan tökéletes fölényt biztosítottak a mögöttük rejtőzőknek, hogy ilyen terepen még a legvakmerőbb légionárius csapat sem kockáztathatta volna meg a támadást.

Egy meredek szikla árnyékot adó védelme alatt letáboroztak: az állatokat kikötötték, a mégereket egy csoportba terelték össze s egy-egy darab szürkeshínű, lepényféle kenyeret dobtak eléjük. A harcosok izgalmán azonban meglátszott, hogy a közelben nagyobb csapat katonaság menetelhet: legtöbbjük a fegyverét tisztogatta s mindüntalan felmászta a sziklák tetejére, hogy éles szemükkel végigkutassák a vidéket.

Közben leszállt az alkony s Tarlós Gergely elhatározta, hogy az éjszaka folyamán megkísérli a szökést.

VI.

Ha ebből a sziklából és homokból össze-rótt földi pokolból, ilyen őrizet mellől emberileg egyáltalában lehetséges a szökés, akkor kétségtelenül ma éjjel kellett alkalmat találni rá, amikor a segítség aránylag közel kínálkozott s amikor nem kellett nekivágni a biztos halált jelentő magányos sivatagi útnak.

Tarlós Gergely arra a viszonylagos kímé-

letre számított, amit a három európai az egész út folyamán élvezett El Ukkor parancsa következtében. Arra számított, hogy ha sikerül valamiképpen megszabadulnia kötelékeitől s ha túljuthat az örök során, az éjszaka sötétjében könnyű lesz egerutat nyernie, mert a katonai csapatok támadásától félő embervadászok nem mernek majd lövöldözéssel zajt csapni. Ha pedig várakozása ellenére agyonlőnék, a lövések zajára figyelmessé váló katonaság legalább társait megszabadíthatja.

Ezen az estén katlanszerű, keskeny hasadéokban helyezték el a három európai foglyot. A kis völgy falai legalább három méter magasak voltak s megmászásuk még akkor is lehetetlennek látszott, ha nem elgémberedett tagokkal s az út fáradalmainak elcsigázva kellett volna rá vállalkozni. Tarlós Gergely éles szeme azonban a sötétség dacára észrevette, hogy a fal meredekebb részén alig tenyérnyi kiugrások barázdálják a sziklák törését: ez a véletlen most módot nyújtott neki arra, hogy megmússa: miként képezik ki hegyvidéki guerilla harcokra az annami légionistákat.

Hátra volt azonban a dolog legnehezebb része: megszabadulni a köteléktől úgy, hogy a szakadék peremére állított őrszem ne vegyen észre semmit. Tarlós Gergelynek erre is megvolt a maga receptje, amely a szaigoni büntetőtelep minden hájjal megkent őrségénél is ered-

ménnyel járt. A vacsorához kiutalt kevés és langyos vizet még megitta: amikor azonban eléje dobták a kásaszerű, szágából készített pépet, hirtelen rosszul lett és hörögve elnyujtózott a forró homokban.

Az örök egyike megpróbálta néhány erélyes rugással eszméletre téríteni, amikor azonban ez nem sikerült, a társaság összedugta a fejét és meghökkenve tanácskozott. Úgy látszik, maguk az abesszínek is féltek El Ukkur haragjától, mert a burnuszos nyurga alakja egy pillanatra sem tűnt le: csupán a harcosok tanakodtak egyre szenvedélyesebb hangon a beteg fölött, aki nyilvánvalóan súlyos napszúrást kapott.

Végül is két sötétbőrű fickó hozott valahonnan egy kulacs vizet: azt részben a beteg nyaka közé öntötték, részben pedig félretették arra az esetre, ha később magához térne. Azután a fogoly diáklányt közvetlenül Tarlós mellé cipelték s miután még élénken emlékezetükben volt, hogy maga El Ukkur is tűrte a hajón, hogy a lány, ápolja a korbácsolásnál súlyosan megsebesült férfit, feloldozták Maria d'Alsio kezeit, azzal, hogy az esetleg magához térőt majd itassa meg.

Ezek után az örök szétszéledtek, ki aludni, ki őrhelyére s negyedóra mulva már nem hallatszott a táborban más nesz, csak a tevék mély horkantása és messziről a sivatagi sakálok elnyujtott, panaszos üvöltése.

A sziklaperem szélén periodikus időközökben

feltűntek az őr sétáló alakjának körvonalai: később már ez sem volt látható, az őr valószínűleg leült, vagy megbujt a köcsipkék valamelyik repedésében.

Tarlós Gergely halkán odaszólt a mellette lélekző lánynak:

— Halló, miss... ébren van?...

— Csakhogy magához tért... Már úgy féltem.... Jobban érzi magát?...

— Még nem, de remélem, hogy egy félóra múlva már jobban leszek. Legyen szíves, hajoljon fölem... vigyázzon, minél kevesebb zajjal.

— Várjon, adok egy kis vizet.

— Köszönöm, csak igya meg nyugodtan. Nekem nincs semmi bajom...

— Hogy mondja?... Hiszen az előbb még önkívületben volt...

— De csak az örök számára. Kérem, fordítson oldalt s ha tudja, tágítsa meg a köteleimet. Nem szükséges egészen eloldani: ha megtágitotta, a többit már magam is elvégzem...

— Istenem... csak nem akar megszökni?...

— Sőt... pontosan azt akarom...

A halk beszéd zaját tökéletesen felfogták a sziklafalak. Sehol egy lélek sem mozdult, sőt közvetlen közelükben a svájci diák is aludt, elcsigáztott, sápadt arccal, mint egy halott.

Maria keze ügyesen babrált Tarlós kötelékein: percbe sem telt, amikor Gergely már érezte a köteleken, hogy lazulnak. Akkor csuklójával

néhány erélyes mozdulatot tett: a csontjai bele-
roppantak, de az erős kenderkötél hamarosan
összegubancolódott csomóban csúszott le az ujjai
fölött.

A légionista vadul dobogó szívvel figyelt a
sziklaperem felé: ezek voltak a legveszélyesebb
percek, amíg zsibbadt tagjaiban ismét megindult
a vérkeringés. Még mindig változatlan fekvő-
helyzetben eloldotta a lábát tartó köteleket is,
azután kinyújtózkodott.

Aránylag elég erősnek érezte magát: a
szenvedésekhez hozzászokott, edzett szervezete
legalább úgy bírta a fáradalmakat, mint maguk
az abesszínek. És miután erről rajta kívül senki-
nek sem volt sejtelme sem a táborban, ez a kö-
rülmény nagyon megkönnyítette a dolgát.

Amikor érezte, hogy tagjai megbízhatóan
engedelmeskednek az akaratának, óvatosan, min-
den zajt kerülve felállt és a sziklafalhoz osont.

Az őrnek nyoma sem volt: az abesszínek
álmukban sem gondoltak volna arra, hogy a holt-
beteg európai szökést tervez. Tarlós Gergely egy
pillantással végigmérte a sziklafalat, amelyet
meg kellett másznia, azután visszatekintett. Ma-
ria d'Alsio félig behunytt szemmel feküdt a he-
lyén: látszott az arcán, hogy imádkozik.

S a légionista ebben a percben azt érezte,
hogy eszeveszett vállalkozásának szebb jutalma
nem is lehet, mint egy hálás pillantás Maria

mély, fekete szemeiből. De elhessegette magától ezeket a gondolatokat s fogait összeszorítva küszni kezdett a szikla tenyérnyi repedésein felfelé.

Nem volt könnyű út: minden pillanatban a lezuhanás veszedelme fenyegette s nem is tudta volna utána csinálni senki, aki nem kapott rendszeres oktatást arról, hogy miként kell a legnehezebb akadályokon is zajtalanul átvergődni.

Óvatosan kikémlelt a sziklaperem szélén: az őr alig kartávolságnyira tőle ült a földön és puskáját az ölébe ejtve a sivatag titokzatos, sötétkék éjszakájába bámult. A légionista, amenyire csak tudta, felhúzta a térdeit, hogy lábainak biztos alapot találjon. De ugyanabban a pillanatban, amikor szilaj lendülettel a perem szélére ugrott, a lábai alatt egy apró kődarab meglazult és koppanva esett a katlan fenekére.

Az őr pillanat alatt talpon termett: mielőtt azonban még a fegyverét használhatta volna, Tarlós már a nyakán csüngött s csontos ökleinek vasszorításával folytatta beléje az áruló hangot.

Az ugrás lendületétől mind a ketten kivágódtak a sziklák közé, a katlantól jó két méternyire: az abesszín fogcsikorgatva vergődött a foitogató marok szorítása alatt s jobbkeze a széles derékszík táján kutatott. Tarlósnak azonban sikerült megelőznie: balkezevel meg-

érezte a teste alatt a kést s gyors mozdulattal a hatalmába is kerítette.

A következő percben az őrvátvágott torokkal, hörögve feküdt a sziklák között.

A küzdelem azonban, bármennyire hangtalan is volt, némi zajt mégis okozott: Tarlósnak tehát sietnie kellett, mert minden pillanatban felfedezhették. Gyorsan magához vette az őrv fegyvereit s hatalmas rántással letépte derékszíjáról a kulacsot is, azután a sziklák között bujkálva, megindult a tábor északkeleti szélé felé. Nagyon jól tudta, hogy a veszélyen még nincs túl: át kellett jutnia, még pedig lehetőleg észrevétlenül a tábor őrző abesszínek gyűrűjén is s azután — még mindig kétséges marad, hogy a nyomokat híven megőrző homokban sikerül-e egérutat nyerni még a hajnal világossága előtt.

Pillanatra az eszébe ötlött, hogy jó volna tevét is szereznie: ez a vállalkozás azonban túl kockázatos volt s most már nem akarta magát szükségtelenül a felfedeztetés veszélyének kitenni.

Kis vargabetűt írt le az őrv vonalán belül, hogy El Ukkur sátrát elkerülje s nemsokára megpillantotta a tábor szélére felállított harcosok körvonalait, amint a magaslatokon a sivatag felé figyeltek.

Be kellett látnia, hogy eszeveszett vállalkozása csődött mondott: a világos éjszakában ugyanis húsz lépést sem tehetett volna anélkül,

hogy észre ne vegyék. Akkor pedig teveháton percek alatt beérik s mielőtt még egy kilométer távolságra jutna, ismét megkötözve hever a sziklakatlanban.

Eszébe jutott a korbácsolás jelenete, s az őrijítő fájdalom, amely az első csapások után a húsába vágott. Fogai összecsikordultak s vadul körülnézett, a menekülés módját keresve. A tábor közepén gondosan eltakart tűzhelyen még parázslott a tábortűz maradványa. Nem messze tőle a karaván poggyásza állott összehordva, közöttük a legnagyobb csomó a tevék takarmánya. Mellette datolyásládák s a ládák között szétszórva aludtak az abesszínek, lobogó burnuszaikba burkolózva.

Tarlós Gergely arcára gúnyos mosoly torz grimasza húzódott s már készen is volt a terv, méltó az egész szökés eszeveszett elszántságához.

Lehasalt a homokba s lassan, óvatosan kúszott az elhagyott tűzhely felé. Merészen felkotorta a paraszakat s egy hirtelenjében talált deszkadarabra rátett néhány pirosan izzó darabot. Azután a tűz fényét parafasisakjával fedve, továbbhaladt s a csomóbagyújtott száraz datolyakórót közelítette meg.

A paraszat leszórta a földre, betakarta száraz levelekkel, rádobott még egy marék datolyaszárat s amennyire az elővigyázat engedte, sietve elosont.

Kihúzódott a tábor szélére, megbujt egy

szikla mélyedésében az egyik őr háta mögött és türelmesen várakozott. Éles szeme már néhány pillanat múlva észrevette a tábor közepén fel szálló füstöt, amely mindig vastagabban kigyó zott s a szélmentes levegőben nyílegyenesen szállt az ég felé.

Azután apró, sárga fény villant a takarmánycsomó alatt s Tarlós Gergely dobogó szívvel megmarkolta fegyverét. Láta, hogy az egyik teve felemeli a fejét és izgatottan beleszaglász a levegőbe. Példáját csakhamar egy másik, majd egy harmadik is követte, azután izgatott hörgés, prüszkölés keletkezett közöttük.

Az egyik őr megfordult és nyugtalanul tekintett az állatok felé. Még nem vette észre a tüzet, de azért lomha lépésekkel a tábor közepe felé indult, hogy utána nézzen a különös jelenségnek.

Jó harminc lépésnyire lehetett már Tarlóstól, amikor a datolyakóró lángra lobbant: hirtelen méteres lángok világították meg az éjszakét s fényes szikraeső szökkent a levegőbe a tűz okozta légáramlásban.

Az őr torkából a rémület kiáltása tört elő: hangjára a többi őr is felfigyelt s a tábor bel seje felé rohant.

Az őrizetlenül maradt sziklákon keresztül pedig Tarlós Gergely nekifutott az éjszakának. Hallotta amint a tűzriadalomra felriadt az egész tábor: egy pillanatra idáig harsant El Ukkur

öblös hangja is, azután a tábor és az éjszaka, a hatalmas lánggal égő málhacsomóval elmaradt mögötte az éjszakában.

Hacsak kóbor harcosokkal nem hozza össze a végzete, megmenekül...

VII.

Messze elkerülte a kút környékét, amelyről tudta, hogy szabad harcosok birtokában van. Nyolc—tíz kilométert rohanhatott, mindig ösztönösen a sziklás talajt keresve, hogy minél kevesebb nyoma legyen s végül lélekzete fogytán, leült. Az alacsony dombok oldalán még mindig rózsaszínű fényben lobogott a tűz: víz hiányában oltásra természetesen gondolni sem lehetett, homokkal pedig aligha boldogulhattak a fékevesztetten lobogó lángokkal szemben.

Tarlós Gergely csak most gondolt arra, hogy ez a kis éjszakai kivilágítás kétszeresen jó szolgálatot tett neki: azonkívül, hogy a táborból való kijutását lehetővé tette, a sivatagban mérföldes távolságra elvilágított s ha valóban tartózkodott a közelben katonaság, annak a tűzvészre feltétlenül figyelmesnek kellett lennie. Bár számolt azzal, hogy a szökés felfedezése után üldözni fogják, mégis elhatározta, hogy másnap estig a közelben marad és bevárja a tűz oka után cserkésző katonaságot.

Hogy azonban ezt megtehesse, gondoskod-

nia kellett arról, hogy az üldözők a nyomait követve megse érhessenek egyenesen hozzá; éppen ezért alig félórás pihenő után ismét felkerekedett s mindig a sziklás talajon maradvá beljebb vonult a sziklahegység közepe felé. Hamarosan talált olyan magasan fekvő pontot, ahonnan az egész vidéket pompásan beláthatta s szemmel tarthatta a szabad harcosok hatalmában levő kút környékét is. Búvóhelyét néhány hevenyében összehordott szikladarabbal jólrosszul megerősítve, egyet szorított deréksziján, hogy kínzó éhségét ezen az ősi, bár eredményesnek alig mondható módon csillapítsa s megkezdte figyelő szolgálatát.

Látta, hogy félórával a tűzfény kialvása után a rabszolgakaraván felkerekedik s északraleti irányban nekivág a pusztaságnak. Valószínű, hogy El Ukkur is rájött arra, hogy mennyire rosszkor jött a tűzvész a katonaság közvetlen közelében: éppen ezért Tarlós cseppet sem csodálkozott, amikor azt látta, hogy négy-öt teveháton ülő harcos visszamarad és szétszórta cserkészik a környéken. A gyalogosan menekülő szökevényt keresték, aki semmiesetre sem juthatott messze a sivatagban s akinek az elfogása vagy megölése most már életkérdésévé lett az egész rabszolgakavaránnak.

Hajnalban megelevenedett a kút környéke is; alkalmasint valamelyik tevés-harcos értesítette a társaságot az éjszaka történeteiről, mert

a nap első sugaraival öt-tizesével rajzottak ki a lovas- és teveháton ülő sivatagi rablók a szökevény üldözésére.

Tarlós Gergely csak most látta igazán, mennyire okosan tette, hogy nem próbált gyalogosan versenyre kelni az üldöző csapatokkal. A sivatagban már régen felfedezték volna s most már megszíjazva vinnék az elmenekült karaván után.

Délfelé elfogyott az utolsó csepp vize is: azonban az üldöző harcosok is eltűntek a látóhatárról. Amikor a nap áthaladt a delelőn, a kút környékéről még egy utolsó csapat kerekedett fel: ezek azonban nem néztek sem jobbra, sem balra, hanem sietve megindultak ugyanabban az irányban, amelyben éjszaka a karaván eltűnt.

Félóra mulva nyolc-tíz teve tűnt fel az északnyugati látóhatár szélén. Szabályos rendekben közeledtek s tiszta burnuszaik vakítóan ragyogtak a tűző napsugárözönben. Nem kellett nagy képzelőtehetség annak a megállapításához, hogy az olasz, vagy angol sivatagi légión csapatai közelednek.

A. tevék északnyugat—délkeleti irányban haladtak egyenesen arra, amerre az éjszaka a tűz fénye világított s amerre a karaván eltűnt a sivatag mélyében. Tarlós Gergelynek elébük kellett mennie, ha nem akarta, hogy továbbhaladjanak.

Nem soká gondolkozott, hanem előbujt rejtékhelyéről s az abesszintől elrabolt fegyverét ki-

löve, tőle telhető sietséggel megindult a csapat irányában.

A fegyverdörrenésre a tevék megálltak s a katonák egyike előrevágtatott. Pár perc múlva még két újabb tevé követte s negyedóra múlva a három olasz nyeregbe emelte az izzadságban úszó, kimerült Tarlós Gergelyt.

A csapatot vezető tiszt összevont szemöldökkel hallgatta a légionista szaggatott előadását elfogatása körülményeiről, a két európairól, akiket a rabszolgakaraván magával vitt s a kalandos menekülésről, amelynek valószínűtlenségénél csak a veszélyessége volt nagyobb.

— Bizonyos Ön abban, hogy a fiatal hölgy, akiről beszélt olasz származású? ... — kérdezte hitetlenkedve.

— Egészen biztosan tudom. A hajón volt alkalmunk beszélgetni s mindent elmondott magáról, amit hasonló körülmények között csak elmondhatott. Maria d'Alsionak hívják s a római archeológiai fakultás növendéke.

A tiszt most már mind a két kezével megfogta Tarlós Gergely csontig soványodott öklét.

— Önöket hajszoljuk már éppen tíz nap óta. Maria d'Alsio egy svájci egyetemi hallgatóval együtt tűnt el Adenben s meg voltunk győződve arról, hogy azóta már valamelyik embervásáron szerepel gyalázatos áruként. Most azonban már bizonyos lehet: ezúttal nem menekülnek a gazemberek, magam megyek utánuk.

Tarlós Gergely gondolkozott:

— A rabszolgakaraván vezetőjét El Ukkurnak hívják, hadnagy úr. Ez az ember engem elfogatásom napján Adenben megkorbácsoltatott, tehát van egy kis személyes leszámolni valónk. Legszívesebben venném, ha rendelkezésemre bocsátaná valamelyik teherhordó tevét, hogy én is önökkel tarthassak.

A tiszt meghökkenve nézett végig a csontig soványodott, lázas tekintetű légionistán, azután elnevette magát:

— Csodálatos Istenteremtményei maguk, magyarok. Ön embertelen szenvedéseken ment keresztül az utóbbi napokban: annak, hogy El Ukkurral személyesen számoljon le, alig van gyakorlati haszna. És Ön mégis velünk akar jönni, ahelyett, hogy alaposan kipihenné magát a táborban.

Tarlós Gergely komolyan nézett szembe.

— Kedves hadnagy úr, ha már ott tartunk, hogy a sivatag kellős közepén tárgyaljuk meg ezt a témát, akkor ki kell jelentenem, hogy mi, magyarok csakugyan különös teremtményei vagyunk az Istennek. Higyje el: egy céltalannak látszó leszámolás a számunkra néha többet jelent, mint a világ valamennyi kincse... Akad egy szabad tevé a számomra?

A tiszt megcsóválta a fejét.

— Önnek most pihennie kell, semmiesetre sem engedhetem meg, hogy velünk jöjjön. Be-

láthatja, hogy ebből személyes kellemetlenségem támadhatna föllebbvalóimmal szemben. Innen félnap járóföldre van a tábor s további egy nap a Vittorio-erőd. Megígérem Önnek, hogy amint visszaérkezünk, azonnal megkeresem és elmondom, hogy mit végeztünk.

Tarlós Gergelynek be kellett látnia, hogy a tisztt nem tehet másképp. Kénytelen-kelletlen belenyugodott tehát, hogy egyik málhásteve hátán visszainduljon a tábor felé három olasz katona kíséretében.

Az olasz tábor a gyarmat határán feküdt s vele szemben, alig pár száz lépésnyire hajszálnyira hasonló sátrak között az angol helyőrség előretolt örse védelmezte Angol-Szomáli határát, nem annyira a csempészekről, mint inkább a kóbor szabadharcosok ellen. A légionistát a három katona egyenesen a parancsnok, egy mosolygó arcú, szürkehajú őrnagy elé vezette abba a sátorba, amely a tábor közepén emelkedett s az olasz trikolorral ékesítve az államhatalmat jelképezte a legsötétebb Afrika szívében.

Alkonyodott, mire beértek s az őrnagy éppen teázott egy angol tisztt társaságában, amikor a sátorba léptek. A katonák vezetője megtette jelentését s az őrnagy udvariasan felállt. Mosolyogva fordult oda Tarlóshoz:

— Azt hiszem — mondotta — önnek mindenekelőtt fürdőre van szüksége. A katonák mindennel el fogják látni s utánna nagyon

örülni fogok, ha egy csésze hideg teára vendégül láthatom.

Tarlós Gergelynek három esztendő s idegenlégiói szolgálat s a legutóbbi hetek eseményei után mi tagadás, szinte szokatlan volt az a kultúra, amibe váratlanul belecsöppent. A hűvös fürdő valósággal felüdítette s amikor az egyik hadapródtól kölcsönzött tiszta ruhában ismét megjelent a parancsnoki sátorban, úgy érezte magát, mint aki újjászületett.

Az őrnagy előzékenyen helyet mutatott:

— A jelentésből már tudom, hogy ön egy régóta keresett olasz alattvaló nyomára vezetett bennünket. Ezt az olasz gyarmati kormányzat nevében mindenesetre köszönöm.

— Ugyan kérem... elsősorban a saját érdekem is volt, amit tettem. Másodsorban pedig minden kultúrembernek ökölboszorulna a keze, ha azoknak a szörnyűségeknek a tizedrészét tapasztalná, amiket mi a szerencsétlen kis Mariával átéltünk.

— Nos, reméljük, hogy most már rövidesen itt lesz a kis Maria is — mosolygott a tábor vendége, az angol tiszt.

Tarlós Gábor keserű szájjal tette le a teáscsészét.

— Ne vegyék rossz néven uram, de ilyen kérdéseket még sem volna szabad udvarias köz-helyekkel elintézni. Önök ugyanúgy tudják, sőt napról-napra tapasztalni kénytelenek, hogy Abesszíniában még ma is virágozik a rabszolgá-

kereskedelem, a nyugati kultúra nagyobb dicsősége. A szomszédos Angliának és Olaszországnak már régen kötelessége lett volna ilyen esetben megszállni ezt a sötét országot és ha más-ként nem megy, tűzzel-vassal kiírtani az emberkereskedelmet.

Az angol vendég szomorkás mosollyal megcsóválta a fejét:

— Sajnos, a dolog sokkal nehezebb, mint Ön hinné, Mr. Tarlós. Ha a rablókaraván üldözői nyomra akadnak, megütköznek az ember-rablókkal s netalán a másvilágra küldenek néhány abesszint, majd meg fogja látni, hogy milyen szörnyű cikkeket ír az európai sajtó a határincidensről, na meg a hódító olasz hatalom túlkapásairól.

— Hiába, ez így van — állapította meg az őrnagy is. — Amit mi itt a határvidéken tudunk, azt másképpen képzelik el Európában. Ezen nem lehet segíteni egészen addig, amíg minden kultúrnemzet lelkiismerete egyszerre nem parancsol, mit tudom én, valami nemzetközi beavatkozást.

— Amire, azt hiszem, várhatunk az emberi kor legvégső határáig — fejezte be a vitát az angol s utasítást adott, hogy vezessék elő a tevéjét.

Csakugyan későre járt. Az őrnagy a saját sátra mellett jelölt ki helyet a légionista számára s ezen az éjszakán Tarlós Gergely végre

úgy aludhatott, ahogyan a kultúremberek szoktak: kényelmes gumiágyban, puha gyapjútakaróval letakarva.

Reggel azonban már korán talpon volt és izgatottan leste a sivatag homokját, hogy mikor tűnik fel az üldözésből visszatérő csapat Maria-val s a remélhetőleg szintén elfogott El Ukkurral együtt.

Ismét csalódott. A tevésszakasz estefelé ugyan megérkezett, de amint a jelentésekből kiderült, a rabszolgakaraván úgy eltűnt, mintha elnyelte volna a sivatag homokja.

Maria d'Alsiet más úton kellett kiszabadítani.

VIII.

El Ukkurnak a legszebb terveit semmisítette meg Tarlós Gergely szökése és az a kényszerűség, hogy karavánjával friss víz és takarmány nélkül a sivatagba kellett menekülnie. Az előzőrsők jelentéseiből jól tudta, hogy a közelben olasz katonai csapatok cserkésznek s amint megpillantotta a táborban kitört tüzet, tudta, hogy percnyi késedelem nélkül menekülnie kell az abesszin határ felé.

Szerencsére, az a háromszög, amelyet az angol és olasz Szomáli, valamint Abesszínia határai alkotnak, már nem volt messze: azonban számolni kellett azzal, hogy úttalan utakon való kétnapos törtetés alatt rabszolgáinak és tevéi-

nek a fele elhull. El Ukkurt azonban cseppet sem bántotta a színes rabszolgák sorsa. A tevéket ugyan sajnálta egy kicsit, de viszont men-
teni akarta, ami még menthető: a tigrei vásá-
ron aranyat érő kincset, a kíváncsós, fiatal,
fehérbőrű nőt.

Parancsot adott, hogy térjenek le a rendes
karavánútról s egyenesen északi irányba, az
abesszín határ felé fordította a tevék orrát. Víz-
nélkül a borzalmas hőségben már délfelé tánto-
rogni kezdtek az összekötözött emberroncok.
alkonyattájt legalább tucatnyira volt tehető azok-
nak a száma, akiket a harcosok a sorsukra hagy-
tak. El Ukkur azonban elérte közvetlen célját,
az üldöző katonaság nyomot vesztett a sivatag-
ban s mire a fehér órák idején tábort ütöttek,
nagyjában már biztonságban érezhették ma-
gukat.

Maria d'Alsionak ezen az úton alaposan ki-
jutott az irgalmasság testi cselekedeteiből. Alig
gyűrte le magában az izgalmakat, amiket a légio-
nista szökése alatt átélt, alig tért magához a tűz-
vész okozta rémületből s végül alig szokott hozzá-
ismét ahhoz a gondolathoz, hogy társuk szökése
nem sikerült s így a segítség reménye is szerte-
foszlott, a másik férfi, az aránytalanul gyengébb
testalkatú fiatal svájci lett rosszul s magas láz-
ban, égő testtel dobálta magát a nyeregben, ami-
hez őrei gondosan hozzákötözték.

El Ukkur azonban tanult a történetekből: a

szerencstelen fiatallembert külön tevé hátára köt-
tette s csak pihenők alatt engedték hozzá Mariát
külön örök figyelmes segédkezése mellett, nem
annyira irgalomból, mint inkább azért, mert fél-
tek, hogy Maria ismét sírógörcsökbe esik és ve-
szít egyetlen értékéből, arcának és természetek
ide szépségéből.

A harmadik nap reggelén átlépték az abesz-
szín határt s innen kezdve már sokkal türhe-
tőbbé vált az út. Ültetvényeken haladtak keresz-
tül, ivóvízről bőségesen gondoskodhattak s meg-
szűnt az a lázas sietség, amellyel a kultúrállamok
gyarmatain keresztülsempészték magukat.

A négereknek körülbelül egyharmada bírt
ki az embertelen hajszát: azok azonban, akik
megmaradtak, egytől-egyig fiatal, munkabíró nők
és férfiak voltak, úgy hogy El Ukkurnak nem
kellett sokat búsulnia az elszenvedett „üzleti
veszteségek” miatt.

Egy hét múlva vasútvonal keresztezte az
útjukat: a Dsibutiból Addis-Abebaig vezető va-
sútvonal. Innen kezdve az út meredeken emelke-
dett s a tevéket csakhamar lovak, majd hosszú-
szőrű, kócos öszvérek váltották fel.

A napok egymásután peregtek le, egyre mé-
lyebben haladtak az ország belseje felé s min-
den mérfölddel csökkent a remény arra, hogy va-
lami csoda folytán megmenekülhetnek borzalmas
helyzetükből.

A feketékkel tanúsított embertelen bánás-

módból, de egyéb jelekből is Maria d'Alsio hamarosan rájöt arra, amit a hajón még nem is sejtett, hogy: emberkufárok kezébe került, akik nyílt piacon, csengő tallérokért fogják eladni a legtöbbet ígérőnek.

Mire azonban gondolataiban idáig eljutott, az út fáradalmai s az átélt rettenetes jelenetek úgy elcsigázták, hogy már megrémülni sem tudott. Apathikus nyugalommal várta sorsa beteljesülését, vagy még inkább a halált, amely ennyi borzalom közepette csakugyan nem lehetett messze.

Havastetejű hegyóriások, füstölgő vulkánok között kanyargott az útjuk. A karaván előtt néha vadbivalyok ugrottak el az úton s éjszakánként párdúcbögs riasztotta meg nyugtalan álmukat.

Lassan elveszítették tájékozódóképességüket a tér és idővel szemben: fogalmuk sem volt arról, hogy mennyi ideje lehetnek úton s hogy milyen távolságokat hagytak a hátuk mögött. Egy napon végre a harcosok izgatott készülődésén észrevették, hogy valószínűleg útjuk végcéljához közelednek.

Magas fennsík buja mezői között jártak s a kék messzeségből lassan egy város képe bontakozott ki előttük a szembenlévő hegy oldalán.

Tigré állott előttük, az abesszíniai rab-szolgakereskedelem központja.

Leereszkedtek a völgybe s délfelé elérték a város körül húzódó gondozott földek, jobbára ga-

bona és gyapotültetvények határát. A földeken félmeztelen, csontig soványodott páriák görnyedtek: helyesebben olyan emberek, akik még a páriáknál is sokszorosan rosszabb életet voltak kénytelenek élni. A hátuk mögött munkafelügyelők jártak fel és alá s mindegyiknek övéen ott függött a rinoceroszbőrből hasított korbács.

Abesszínia kétmillió rabszolgájának elszórt csoportjai dolgoztak előttük: emberek, akik meg voltak fosztva a család és a gyermek minden örömétől: emberek, akiknek a munkafelügyelő jóindulata és a saját egészséges, vagy elgyötört testük juttatott, vagy nem juttatott asszonyt: emberek, akiknek nem lehet gyermekük, csak szaporulatuk, „amikkel” gazdájuk rendelkezett szabadon: emberek, akiknek az élete nem ért annyit, mint egy jöltáplált baromé, mert a munkateljesítményük is kevesebb volt: emberek, akik a kultúrvilág szomszédságában egymáshoz költözve, ólakban aludtak s akiknek vágyuk, reményük nem lehetett más, csupán a halál, amely egyformává tesz urat és rabszolgát, még Abessziniában is.

A villás rudakhoz kötött rabszolgák csapata itt egyáltalán nem keltett meglepetést: a szabad emberek közömbösen haladtak el a karaván mellett s legfeljebb a két európai számára volt egy-egy érdeklődő pillantásuk: a rabszolgák pedig, akiket minden jelnél jobban megkülönböztetett elgyötört külsejük és lánchoz szokott testtartá-

suk, legfeljebb másodpercekre álltak meg munkájukban, amíg a szomorú menet elhaladt a közepükben.

Délfelé, a város közvetlen közelében megálltak egy kút mellett, hogy a terhes állatokat megittassák. Hajnal óta nyeregben voltak s ezért El Ukkur parancsára a két fehérbőrűt is leemelték az öszvérekről, hogy az útmenti gyeppadon pihenjenek. Itt már erős volt a forgalom az útvonalon: a város felé megrakott öszvérek haladtak, egy-egy lovas száguldott el mellettük, koldúsok, kereskedők és prémvadászok gyülelész népe tolongott körülöttük.

A harcosok csapatában már meglazult a fegyelem: itt már a szökés sem segíthetett a rabszolgákon, mert a törvény és a rend őrei is a rabszolgatartók társadalmának a tagjai voltak.

A járókelők általában barátságos figyelmet tanúsítottak a rabszolgák fáradt csapata iránt: olyasfélét, mint amelyet a városi ember tanusít a ritkán látott falusi állatokkal szemben. Egy öregasszony maréknyi datolyát dobott a négerrek felé, egy másik friss fűgét nyújtott Marianak s egy öreg kereskedő tömlőjéből édes nyírvízzel kínálta az európaiakat.

A harcosok mindezt úgy vették tudomásul, mint ami természetes kedvtelés a kedves jószágok fölött: Mariában azonban felgyülemlett az utálat és a félelem s megrettenve húzódott visz-

sza a gyeppad mögé, eleve elutasítva minden barátságos közeledést.

Félóra múlva, amikor az állatok már megpihentek és El Ukkur indulást parancsolt, villogószemű keletafrikai állott meg a rabszolgák csoportja előtt. Vállán hatalmas kosár lógott s kezében néhány datolyaszemet tartva közvetlenül Maria elé lépett. A lány elfordította a tekintetét, a néger azonban széles fogait mutogatva, barátságosan bízatta. Azután megszólalt tört angolsággal:

— Fogadd el, Buanaya... olyanok küldik, akiknek a te megszabadulásod a szívükön fekszik... légy türelemmel, most már hamarosan közöttük leszel.

S mielőtt a meglepetéstől dermedt Maria egy szót is szólhatott volna, a néger eltűnt.

Maria káprázó szemei előtt mintha egy jólismert arc tűnt volna fel a tömegben egy pillanatra: azután már nem látott semmit, ájultan dőlt hátra a gyeppadon. El Ukkur káromkodva ugratott mellé öszvérével.

— Ennek is éppen most kellett megbetegednie. Ha így megy, fele pénzt sem kapom érte...

IX.

Kiszabadulása után a második nap reggelén Tarlós Gergely két olasz tiszt társaságában teveháton megindult a Vittorico-erőd felé. Miután a mentési kísérlet nem járt sikerrel s helyette az vált nyilvánvalóvá, hogy a rabszolga-karavánnak sikerült elérni az abesszín határt, az őrnagy úgy határozott, hogy a megmenekült magyart átküldi a parancsnoksághoz. A mogadiscioi kormányzósággal egyetemben döntenek ők arról, hogy milyen diplomáciai lépésekkel kísérlik meg az elrabolt olasz alattvaló kiszabadítását. Állandóan északnak tartottak s másnap reggel a köves, sziklás területet minden átmenet nélkül ápolt, buja ültetvények váltották fel. Az ültetvények és a vadon füves térségeinek határán haladva, alkonyattájt elérték a Vittorico-erődöt, amely hatalmas arányaival, masszív építésével és messze látható bástyaival az egész körnvéket uralta. Az erődben, rövid hullámú rádiókészüléken kapott jelentések alapján, már tudtak érkezésükről s tudták azt is, hogy a hetekkel előbb eltűnt olasz diáklányt az ember-

rablóknak sikerült abesszín területre átcsempészniök.

A hatalmas méretű laktanyában éppen csak arra adtak időt Tarlós Gergelynek, hogy áttözzön s máris előállott a hatalmas csukaszürke autó, amely a kormányzóság tengerparti palotájába röpítette.

A kormányzó a katonai parancsnok társágában fogadta: mind a két férfiún meglátszott, mennyire örülnek, hogy egy véletlen kapcsán felgöngyölíthetik az egész emberrabló szövetkezetet, amely esztendőkön keresztül hol itt, hol amott hallatott magáról.

Tarlós Gergelynek ismét el kellett mondania fogságbaesése és szerencsés megszabadulása minden körülményét s át kellett esnie azon a kellemetlenségen, amit a két magasállású férfi ismételt köszönete jelentett a számára.

Végül a kormányzó felállt:

— Signor Tarlós, mi önnek igen nagy hálaival tartozunk. S miután ön most, hogy is mondjam... valószínűleg szűkében van az anyagiaknak, ha valamiben segítségére lehetünk...

Tarlós Gergely vérvörös arccal állott fel:

— Uraim, ha tudtam volna, hogy ez lesz a beszélgetés vége, akkor nem jöttem volna ide.

A kormányzó elébe állt és megfogta a karját.

— Ön félreértett, signor Tarlós. Eszünkbe

sem jut, hogy megfizessük azt a szolgálatot, amit az olasz kormánynak tett. Hanem, miután Ön mondotta az előbb, hogy Európa felé igyekszik, azt gondoltam, hogy segítségére lehetek egy Fiuméig szülő hajójeggyel.

— Megváltoztak a terveim, signores — csóvált fejet a magyar —, Európa helyett egyelőre Abesszíniába utazom.

— Hogyan?

— Jól hallották az urak. Önök diplomáciai lépésekről, meg népszövetségi feljelentésekről beszélgetnek, valószínűleg azért, mert mint hivatalos személyeknek, nem szabad megkerülniök az úgynevezett szolgálati utat. Az pedig a hasonló sötétbőrű és még sötétebb lelkű gazemberekkel szemben — bocsássanak meg — még a semminél is kevesebbet ér.

— Higyje meg, kedves signor Tarlós, hogy ha rajtunk múlna...

— Tudom, büntetőexpedíciót indítanának az urak. Az sem volna célravezető, mert nincs olyan katonai alakulat, amely akkora területen, mint Német- és Franciaország együttvéve, meg tudna találni egy nőt, akit az egész sötétbőrű társadalom egy emberként fog rejtegetni, ha arra kerül a sor.

— Akkor hát nem értem...

— Ide bátorság és egy kis vállalkozási kedv kell, uraim. Egy férfi, vagy legfeljebb kettő sokkal többre megy tízmillió gazfickóval

szemben, mint a legnépesebb büntetőexpedíció, én tudok annyit, hogy a karaván Tigré felé tartott s El Ukkurnak semi oka sincs arra, hogy eredeti szándékát a saját hazájában megváltoztassa. Fogalmam sincs ugyan arról, hogy merre van Tigré: hanem azért odamegyek s ha a lábam alatt nem robbannak fel a sziklák, akkor ki is szabadítom Maria d'Alsiot.

— Ön akar egyedül Abesszíniába menni pénz és felszerelés nélkül?

— Nem olyan nagy vállalkozás, mint hinnék az urak, ha van az emberben egy kis ötletesség is a bátorság mellett. Én pedig hízelgek önmagamnak azzal, hogy nem vágyok ötletszegény s talán a szívemet sem hordom a talpaimban.

A kormányzó az íróasztalához lépett.

— A bátorságát már alaposan bebizonyította signor Tarlós. És ha valóban eltökélt szándéka, hogy megpróbálja kiszabadítani Maria d'Alsiot akkor viszont meg kell engednie, hogy a kormányzóság viselje a költségeit. Ne rázza a fejét, ezt a pénzt nem jutalomképpen adom, hanem a rendelkezési alaphól, a bizalmas jelzésű számlára utalom ki.

Tarlós nevetett.

— Így valóban nincs más számomra, mint hogy megköszönjem az urak előzékenységét. Nagyon leköteleznének, ha minél előbb lehetővé

tennék számomra az elutazást, mert minden napi késés a vállalkozás sikerét kockáztatja.

— Értem — legyintett a kormányzó. — De annyira nem sürgős az útja. Mi ugyanis pontosan ismerjük Tigré fekvését: fent van Abesszínia északi csücskében, aránylag közel Massau határához. Havastetejű, vad hegyek nehezítik a megközelítését, de jó felszereléssel és egy kis szerencsével nyolc-tíz nap alatt odaérhet Massauból a hágókon keresztül. Massauig pedig a tengeren felviszi egy olasz motorhajó, onnan viszont autón mehet a határig és így kényelmesen akár meg is előzheti a rabszolga-karaván érkezését.

— Ez valóban hihetően hangzik.

— Akkor hát lezárhatjuk a megbeszélést. Miután a mult fáradalmi eléggé megviselték a új felszerelésre is szüksége van, legjobb lesz, ha néhány napig a vendégünk lesz. Mindjárt rá is bízom a segédtisztem gondjaira: valószínűleg jó barátok lesznek, mert Giulio igen kedves és keménykötésű ember.

Egy óra múlva Tarlós Gergely a mogadiscói helyőrség laktanyájában ült a tiszti étkezde virágokkal díszített terraszán és a központja lett annak a vidám kalandokra és vállalkozásokra mindig kapható társaságnak, amit a helyőrség tisztikara alkotott. S ebben a kedves környezetben úgy elrepült három nap, hogy Tarlós Gergely jóformán észre sem vette...

X.

A helyőrség parancsnoka kitűnő jósnak bizonyult, legalább is abban a tekintetben, hogy a légionista és Giulio, a segédtsízt, csakugyan a legjobb barátok lettek. S egyik este Giulio titokzatosan félrevonta Tarlóst.

— Jöjjön csak, signor Tarlós, igen komoly mondanivalóm van.

— Halljuk.

— Azt akarom mondani, hogy nekem éppen a jövő héten kezdődne a háromhónapos szabadságom.

— Gratulálok.

— Várjon, hiszen még nem tudja, hogy mit akarok. Nézze, itt a hajójegyem Nápolyig. Hát szóval én azt gondoltam, hogy ma délelőtt együttesen visszavisszük ezt a hajójegyet.

— Meggondolta a dolgot és nem Nápolyba utazik? Rendben van, nagyon szívesen elkísérem a menetjegyirodába.

— Signor Tarlós, ne vegye rossznéven, úgy látom, hogy önnek egy kissé nehéz a felfogása. Azt szeretném, ha nemcsak ön kísérne engem, hanem én is elkísérhetném önt.

— Most már csakugyan nem értem, kedves Giulio. Hová akar kísérni engem?

— Teremtő Isten, hát olyan nehéz kitalálni? Abesszíniába...

— Vagy úgy... Mindenesetre nagyon kö-

szönöm ezt a kedves ajánlatot s el is fogadom... viszont rá kell mutanom arra, hogy az út nagyon veszedelmes.

— Kedves Tarlós, ha tudnám, hogy sétakocsikázni megyünk, eszembe sem jutna, hogy önnel tartsak. Azután meg, ne felejtse el, hogy az én honfitársamról van szó.

— Szóval: nemzeti büszkeség? — nevetett Tarlós.

— Nevezze annak, aminek akarja — bólintott jókedvűen Giulio. — A lényeg az, hogy igen sok hasznomat tudja látni. Elvinném a leányemet is, aki az összes északafrikai nyelvjárásokat úgy beszéli, mint a vízfolyás.

Tarlós Gergely a kezét nyújtotta:

— Kedves Giulio, igazán fölösleges hogy a rábeszélőképességét is igénybe vegye. Ha csakugyan komoly szándéka elkísérni, őszintén örülök. Sőt: előre kijelentem, hogy akkor fordul vissza, amikor akar.

— Vagyis: csupán a teljes siker esetén.

Ezek után maga Giulio sürgette az indulást: s ez szerencse volt, mert a vendégszerető helyőrség legszívesebben hetekig ott tartóztatta volna Tarlóst.

Alig indult azonban el velük az olasz motoros cirkáló, hogy Massauáig röptse őket, úgy látszott, hogy Tarlós Gergely eddig szilárd szerencsecsillaga lealkonyult. Amint az oceán

nyílt vizéről az adeni csatorna széles torkolatába befordultak, hirtelen beborult az ég s rövidesen kitört egy olyan vihar, amelyet még a Vörös-tenger viharokban edzett partvidéke is keveset látott. Éppen csak annyi idejük volt, hogy a nagyobb veszedelem elől Dsibuti kikötőjébe befuthattak: itt azonban teljes négy napot kellett vesztegelniök, mert a vad orkánban még a legszilárdabb építésű hadihajók sem kockáztathatták volna meg az utat.

Négy értékes nap így elveszett s a további útjuk is állandó, lassú vergődés volt a szeszélyes hullámjárásban. Így a tervezett három nap helyett több mint egy hét múlva érték el Massaua kikötőjét.

Újabb két napba került, amíg a legfontosabb felszerelést beszerezték és autón a gyarat utolsó erődjéig elérték. A szeles, fürgeteges idő azonban még akkor is tombolt s a garnizon parancsnoka fejet csóvált, amikor a tervezett vállalkozást meghallotta.

— Akármilyen sürgős is az útjuk — monddta komolyan —, nem ajánlom, hogy ebben az időben útnak induljanak. Ez a hegylánc egyike a legveszedelmesebb, legkiszámíthatatlannabb vidékeknek. Kaphatnak futó ködvihart, amely esőt ugyan nem hoz, de egész biztosan eltéríti önöket az útiránytól s akkor nincs mentőexpedíció, amely sikerrel járhatna az érdekükben.

— Nekünk azonban nagyon sürgős az utunk.

A tiszt vállat vont:

— Úgy hiszem, még mindig jobb későn megérkezni, mint soha. Ha a vihar elült, nyolctíz nap alatt átvergődhetnek a hegyeken. A túlsó lejtők már sokkal kellemesebbek s ha minden jól megy, újab négy nap múlva Tigrében lehetnek.

— Az lehetetlen — sápadt el Tarlós — akkor elkészünk...

— Már pedig ezt az utat hamarabb megtenni nem lehet. Ha csak repülőgépen nem...

Tarlós Gergely felugrott:

— Hát természetes, hogy repülőgépen megyünk. Mennyi idő alatt jutunk repülőgépen Tigré közelébe?

— Fél nap alatt — nevetett a tiszt. — Csakhogy olasz repülőgépnek nem szabad ám abesszín területen leszállnia.

— Hát ne száljon le — heveskedett Giulio — elvégre van ejtőernyő is a világon...

— Kérem... ha a parancsnokság hozzájárul, én szívesen elküldöm önöket akár Tigréig is.

— A parancsnokságot bízza rám, őrnagyuram — mondotta Giulio s máris megindult a telefon felé...

A massauai parancsnokság engedélye — hála a telefonnak — félóra múlva megérkezett,

sajnos, az időjárás kitartóbbnak bizonyult s a két vállalkozó szellemű katona csak két nap muva indulhatott útnak.

A Tarlós Gergely szerencsés megmenekülésétől számított tizenhetedik nap reggelén startolt velük a karcsú gépmadár, mely órák alatt repülte át a hegység veszedelmes szakadékait. Az utasfülkében hárman foglaltak helyet: Tarlós Gergely, Giulio és Giulio bennszülött szolgája, egy bátortekintetű hatalmas zulunéger, aki valósággal felvillanyozódott, amikor Mogadiscióban meghallotta, hogy milyen veszélyes kalandra indulhat urával együtt.

Sajnos, az Itsu által várt veszedelmek között csupán az abesszínek szerepeltek, a jó zulu repülőgéphez hasonló ördögmasinára nem számított s most sápadtan kucorgott az ülésen s a világ minden kincséért sem mert volna az ablakon kitekinteni.

A navigátor rádió útján állandó összeköttetésben állt az olasz gyarmati állomásokkal s ez lehetővé tette számukra a pontos helység meghatározást, ami fontos volt azért, hogy a gépet Tigré közelében fel ne fedezzék.

Délután lágy lejtésű fennsík tűnt fel alattuk s a pilóta körözni kezdett fölötte. Egészen alacsonyan szállva, távcsővel kutatta át a környéket; embernek, vagy lakóhelynek azonban nyoma sem mutatkozott. Ezen a helyen valóban

nyugodtan meg lehetett kockáztatni az ejtő-ernyőugrást.

Alkalmasint a pilóta is így gondolkozott, mert hátraintett a három utasnak, hogy készülődjenek, azután a magassági kormány után nyult s a gép percek alatt a felhők magasságáig emelkedett.

A navigátor kinyitotta a gép ajtaját s a szokásos pilótaüdvözléssel búcsúzott:

— Szerencsés nyakkitörést, uraim. Remélem, hogy rövidesen látjuk egymást.

Azzal felkapta és kihajította az első ernyőt, amelyre a felszerelési tárgyak voltak erősítve.

Giulio még egyszer bátorítóan visszaintett Itsunak s másodiknak ő ugrott le. Tarlós Gergely megvárta, amíg a két ernyő kinyílik, azután még egyszer megmagyarázta a feketének, hogy a lábaival a levegőben kormányozhatja magát, kezét szorította a navigátorral és elrúgta magától a gépet.

Érezte a levegő vad füttyölését a füle mellett, azután kinyílt az ernyő s a zuhanás csendes, nyugodt lebegéssé változott. Messze a feje fölött most vált le a repülőgép törzséről a negyedik pont: Itsu is kiugrott.

Minden baj nélkül földet értek, egyedül a szegény zulu járt rosszul, mert bár úgy kapálózott, hogy egészen beleizzadt, az álnok ernyő éppen egy kaktuszbokor kellős közepén helyezte a földre.

Mialatt a fekete azzal volt elfoglalva, hogy a tüskéket a nem kívánatos helyekről eltávolítsa, a két barát összehasogatta az ejtőernyők selyemburkát s a darabokat a szél szárnyaira bízta.

Azután iránytűjük segítségével megpróbáltak tájékozódni s bár alkonyodott, nekivágtak az útnak, délkeleti irányban, Tigré felé.

Itsu nyelvismeretének hála, még aznap este sikerült ösvéreket szerezniök s a harmadik napon megpillantották maguk előtt Tigrét.

XI.

Félnap i járóföldre a várostól megálltak s az erdős, sziklás vidék egyik jól elrejtett völgyében ideiglenesen tábort ütöttek. A légionista ugyanis úgy okoskodott, hogy két európai megjelenése Tigrében nagy feltűnést keltene s esetleg azt eredményezné, hogy a fehérbőrű rabszolgákat elrejtene a nem kívánatos tekintetek elől.

A terepszemlét különben is nyugodtan rá lehetett bízni tsura: a zulu rendkívül gyorsan tudott tájékozódni s szemét a legkisebb jel sem tudta elkerülni. S valóban, amikor a szolgálta este felé visszatért, már tökéletesen ismerte a várost, sőt néhány Mária Terézia tallér árán sikerült egy magányosan álló állítólagos házat is kibérelnie a város szélén.

Az éjszaka sötétjében tehát a két európai is beköltözhetett a városba s már tigrei lakásukon érte őket másnap Itsunak az a híre, hogy a bennszülöttek a következő napra várják egy nagyobb rabszolgacsapat érkezését.

Valószínűnek látszott, hogy a rabszolgá-

piacra érkező friss áru társadalmi eseménynek számított Tigrében, legalább is erre engedett következtetni az, hogy az utcák képe is megváltozott. Lóháton és öszvéren távoli vidékek előkelőségei, törzsfőnökök és nemesek érkeztek s a lakosság olyanféle előkészületeket tett, mint az európaiak nagyobb ünnepek és országos vásárok idején.

Itsu naphosszat az utcákon őgyelgett, egyrészt híreket várt az érkező karavánról, másrészt pedig, Giulio megbízásából, kiválasztotta a legjobb öszvéreket, amelyekkel majd ismét meg kell tenniök az utat a hegyeken át — visszafelé.

Napok multak el idegölő várakozásban, Tarlós Gergely és Giulio már a haditervek készítésével is felhagytak, amikor az egyik napon a zulu lelkendezve berohant:

— Buana... buana... Itsu látta...!

— Mit te, a karavánt...? — ugrott fel a két európai.

— Karavánt, fehér buanayát, mindent... Buanayának megmondani, hogy nem félni, fehér barátok lenni közelben...

— Láttad, hogy hová mennek?

— Itsu látni... karaván pihenni város mellett, amikor Itsu odaért... fehér buanaya ült és sírt... Itsu adni neki datolyát és mondani, nem kell félni... azután Itsu elbujt... karaván indulni és zulu utánna. Városban bent, közepén tér... nagy ház... oda bemenni... Itsu ide

már nem bemenni, mert volt sok őr, püska, piff-puff...

Tarlós Gergely a revolvertáskája után nyult:

— Azonnal oda kell mennem.

— Ördögöt mész, csak fölösleges veszélynek tennéd ki magadat. Holnap reggelig úgy sem történik semmi.

A zulu azonban, tiltakozása jeléül, élénken hadonászott:

— De... de történni... buana, rengeteg történni... piacon áll a vásár, Itsu nagyon jól látta...

Erre már Giulio is beadta a derekát.

Felcsatolták a revolvereiket, parafasisakjukat széleskarimájú, nehéz szalmakalappal cserélték fel, hogy úgy nézzenek ki, mint a szomszédos tiltetvények fehér munkafelügyelői. Azután sietve megindultak, Itsu vezetése mellett a piac felé.

Már messziről látható volt, hogy a piacon, vagy annak közvetlen környékén semmit sem tehetnek Maria megszabadítása érdekében. A sűrű embertömeg még a szabad mozgást is meggátolta s a menekülés ezen a tömegben keresztül teljesen lehetetlennek látszott.

Ha a két európai arra számított, hogy arcszínével feltűnést fog kelteni, akkor alaposan csalódott. Tigrében közönséges hétköznapiakon ugyan megbámulták volna a két fehér embert,

most azonban semmiféle feltűnést nem keltettek. A vásári sokadalomban ugyanis rajtuk kívül legalább tucatnyi európai sétált szemmel láthatóan otthonosan.

Tarlós Gergelynek ökölbe szorult a keze minden emberi érzésből kivetkőzött fajtestvérei láttán, azután rájött, hogy a fehérek egyrésze szintén rabszolga, a sorsába beletörődöttek fajtájából, akiket ügyességük munkafelügyelői rangra emelt s akik viszonylagos jólétükből már nem is akartak megszabadulni. A másik rész, akiknek az arcukra volt írva a mindenre elszánt gonoszság, kalandorok voltak, akiknek súlyos okuk lehetett arra, hogy személyüket egyszersmindenkorra kivonják az európai jog és törvény hatásköréből.

Kétszer is végigjárták a piacot: külön-külön és csapatostól egymáshoz szíjjazva, tucatjával állottak itt az eladásra szánt szerencsétlenek. Néhány öreg szinte elfelejtve ült a tömeg között, az áru fiatalját azonban, különösen a munkabíró férfiakat és a serdületlen lányokat, egyszerre többen is mustrálták és hangos vitatkozás közepette alkudoztak rájuk.

Marianak azonban és a svájci egyetemi hallgatónak nyoma sem volt.

Tarlós Gergely a zuluhoz fordult:

— Mondd csak, Itsu, nem káprázott neked a szemed, amikor a fehér buanayát láttad...?

A fekete nem felelt. Sarkonfordult s egy darabig látszólag céltalanul lődörgött a sokadalom-

ban. Hol itt, hol ott kérdezett valamit s tíz percmulva ismét mellettük termett.

— Kövessetek, buanas.

Könyökével tört utat magának s megindult a hatalmas térség egyik sarka felé, ahol fából készült, terjedelmes hodályszerű épület emelkedett.

Erre mutatott a zulu s széles képe barátságos vigyorgásra torzult:

— Ott lenni legdrágább áru... ott lenni fehér buanaya is.

A ház pálmalevelekből és liánokból font magas kerítéssel volt körülvéve s bejárata körül állandóan ötven-százfőnyi tömeg tolongott. Itsu erélyes kézzel tört magának utat közöttük.

Az ácsorgók sokadalmán átvergődve széles, pálmafákkal teleültetett udvarra jutottak. Széles körben barnabőrű fegyveresek álltak a fal mellett, közöttük szájtató sokaság, középen pedig, a földre terített gyékényeken néhány előkelő vásárló pihent.

Kis csoportban vagy húsz—huszonöt rab-szolga ült örök gyűrűjében, csupa fiatal lány és szabályos természetű, kitűnő munkás-anyag. Előttük zsámolyszerű emelvényen pedig ott állott Maria d'Alsio.

A fiatal lány testét csupán egy színes, keleti gál fődte: szemeit a karjával takarta el s úgy látszott, hogy nem is tudja, tulajdonképpen milyen szörnyűség történik vele.

Giulio keze vadul markolászta övén a revolvertököt úgy, hogy Tarlós Gergely, akire magára is ráfért volna a csillapítás, kénytelen volt a karját megragadni:

— Giulio, ne csináljon számárságot. Mindent elronthatunk, ha idő előtt észrevesznek.

Amennyire ilyen távolságból megállapíthaták, Mariára egy kúszált szakállas, öreg abeszín alkudozott. A vén ember keze egykedvűen babrált a szakállával, halszeme látszólag közömbös pillantásokkal méregette Maria vonalait. El Ukkur ott állott mellette s szaporán pergő nyelvel dicsérte a lány szépségét.

A vevő egyszersak felállt s a zsámolyhoz lépve, lefejtette Maria arcáról a kezét. Azután meglepő fürgeséggel elfordult és mocskos övéből zacskót húzott elő. El Ukkur markában aranypénzek csörögtek s Maria d'Alsio — el volt adva.

Tarlós Gergely ziháló mellet nézte a jelenetet: ebben a pillanatban azonban nem tehettek semmit. Tétlenül kellett nézniük, amint El Ukkur erélyes kézmozdulattal eltávolította a lányt az emelvényről és félrelökte oldalt, ahol fegyveres harcosok között Tarlós Gergely csak most pillantotta meg a fiatal svájci parafasisakos alakját. El Ukkur hajlongva búcsúzott öreg vevőjétől, aki intett a harcosoknak és megindult az — udvar hátsó oldala felé. A fegyveresek csoportja az európaiakat közrefogva, rendetlen tömegben húzódott utána.

Tarlós Gergely felriadt:

— Gyorsan a kijáráshoz. Meg kell kerülnünk az épületet, mielőtt eltűnnek.

Erélyes ökölcsapásokkal nyitott utat magának a tömegben s kísérőivel mit sem törődve, ahogyan csak a lábaitól telt, rohanni kezdett a kerítés mellett, arra, amerre a legközelebbi utca-bejáratot sejtette.

A nagy sietség merőben feleslegesnek bizonyult: alig ért ki a kapu körül tolongók ember-sűrűjéből, alig ötven lépésnyire tőle feltűnt a menet. Az öreg, egy, a közelben ácsorgó két-kerekű kordészerű alkotmány felé tartott, amelyből három is állott egy csomóban. Külön kordéra szállott fel az abesszín s egy másikra feltették, helyesebben feldobták Mariát és a svájcit is. Azután a fegyveresek csapata körülfogta őket s a kordék megindultak Tigré leghosszabb utcáján végig.

Giulionak mindenesetre egyik legkellemetlenebb emléke maradt ez az út. Itsu meztelen lábaival könnyedén követte a gyorsan ügető rab-szolgákat, Tarlós Gergelynek sem volt új a futólépésben megtett többkilométeres út, szegény Giulio azonban lihegett, mint egy asztmás vénkisasszony — végül is lemaradt az embertelen hajszában.

Tarlós Gergely észre sem vette barátja elvesztését: rendületlenül szaladt a kocsik után

csak arra ügyelt, hogy fehérruhás alakja fel ne tűnjön valamelyiknek a harcosok közül.

A menet ismételten bekanyarodott a szűk sikátorokban, majd egészen a város szélén, eltűnt egy palmarostokból font magas kerítés mögött.

Tarlós Gergely, szemben a házzal, leült az árnyékban és magához intette a zulut:

— Itsu, hol a gazdád?

— Gazda lemaradt... nem tudta futni jól...

— Ez baj, Itsu. Nem ismeri a várost, látszik rajta, hogy idegen, könnyen baja történhetik.

— Itsu elmegy és megkeresi.

— Várj egy kicsit és idehallgass. Elmesz és megkeresed a gazdádát. Ha megtaláltad, együttesen hazamentek és összecsomagoljátok, ami a legszükségesebb. Minél kevesebb a poggyász, annál jobb. Azután elhozzátok az öszvéreket s ott oldalt, abban a csalitosban vártok rám.

— Buana elmenni... — hökkent meg a zulu.

— Nem megyek el. Megvárom az alkonyatot és akkor besurranok ebbe a házba. Ha, mondjuk, éjjéligen nem jönnek ki, akkor tudhatjátok, hogy én is bajba kerültem. Akkor tegyen a gazdád azt, amit jónak lát. De mondd meg

neki, hogy a dolognak vagy ma éjjel kell sikerülnie, vagy soha. Megértettél...?

— Itsu mindent tud. Óvjon a krokodilfogú erős szellem, buana...

A zulu szapora ügetéssel eltűnt. Tarlós Gergely pedig felállt, hogy megközelítse a házat, amelyben Maria ebben a percben talán már kérésbeesetten viaskodik az állati arcú, öreg abeszinnel.

XII.

Megkerülte a terjedelmes épületet, hogy alkalmas bejáratot keressen. A pálmarestből fontkerítés azonban mindenütt egyforma magasságú volt, a házba egyetlen természetes bejárat sem kínálkozott. A környék azonban kihaltnak látszott, néhány rozszant vityilló állott valamivel távolabb s azok előtt kaparászó tyúkok jelezték, hogy emberi lakóhelyek. A bennszülötteknek azonban nyoma sem volt s így Tarlós Gergely nyugodtan feltételezhette, hogy a szöktetés során nem fognak különösebb galibát okozni.

Megvárta, amíg a nap lenyugszik s akkor hozzáfogott, hogy a legnéptelenebbnek látszó részen késével bejáratot vágjon a kerítésen.

Nem volt nehéz munka, félórába sem telt, már akkora rés tátongott a pálmafonaton, hogy kényelmesen átférhetett rajta. Az udvarnak ez a része tökéletesen elhagyottnak látszott, semmi kockázatot sem jelentett a besurranás.

Baloldalon néhány ól szomorkodott, jobbkéz felé mezőgazdasági szerszámok heverték halomba dobálva s egészen elől, sötét falával látszott a ház.

A légionista tudta, hogy felfedeztetése azonnali halált jelent: a tudat azonban nem idegesítette, hiszen veszélyes kalandja Indiában is nem egy akadt. Óvatosan elkerült minden zajt. úgy osont végig az udvaron, mintha kósza árnyék lenne. Talán kétszáz lépéssel távolabb kiszélesedett az udvar, elszórt kunyhók mutatták a cselédség, vagy a harcosok lakóhelyét.

Amennyire lehetett ezt is megközelítette, néhány kunyhóban tűz égett, körülötte asszonyok foglalatostkodtak, míg egy pár fegyveres a kitepített gyékényeken hevert. Ez tehát az őrség lakása, a cselédek alkalmasint a főépületben laknak.

A főépület hosszában keskeny, terraszszerű folyosó futott végig. A fából épített falból néhány deszka hiányzott: ezek a rések valószínűleg ablaknyílásul szolgáltak. Jobb bejáratot Tarlós Gergely már elképzelni sem tudott.

Habozás nélkül bemászott az egyik nyíláson a dohos, sötét odúban találta magát. Valahogyan megtalálta az ajtót és átsétált a másik szobába. Azonban alig, hogy belépett, mindjárt vissza is húzódott; a földön leterített gyékényeken öt-hat fegyveres aludt.

A légionista belátta, hogy ezen az úton nem haladhat tovább; a sötét helyiségek akármelyikében alvó testekbe botolhat s akkor semmi módon nem kerülheti el a felfedeztetést. Miután örnek az egész udvaron hírét sem látta, nyugodtan

előresétált a ház homlokzatáig és megkereste az ajtót.

A kezdetleges zárat felnyitni nem került sok munkába s amint belépett, a nyitott ajtónyíláson keresztül fényt látott megcsillanni az egyik helyiségben.

Közelebb lopózott. Alig ujnyi faggyúgyertya égett a földre állítva s mellette megkötözött emberi test hevert. A fiatal svájci volt. Mellette azonban ölestermetű, fegyveres bennszülött állott s úgy látszott, hogy nagy igyekezettel magyaráz valamit. A svájci ismételten megrázta a fejét, mire a bennszülött eltávozott.

A következő pillanatban Tarlós Gergely már a szobában termett.

— Vigyázzon, el ne áruljon — suttozta gyorsan. — Merre van Maria?

A fiatalember megkötözött teste dacára csaknem felpattant meglepetésében.

— Ö... Ön... hogy kerül ide...?

— Később majd megtudja. Hol van Maria...?

— Azt hiszem, hogy valahol a közelben. Alkalmasint ismét rohamot kapott, mert ez a bennszülött azt kérdezte, hogy tudok-e gyógyítani...?

— Szerencsétlen, hát miért nem mondta, hogy tud...?

— Hiszen mondtam. Csak hozzátettem, hogy megkötözött kézzel nem csinállok semmit.

Lépések zaja közeledett s Tarlósnak csak

annyi ideje volt, hogy az ajtó mögé ugorjon. A fegyveres tért vissza és szó nélkül oldozni kezdte a svájci kötelékeit. A légionista megvárta, amíg készen lett s akkor egy ugrással a bennszülött nyakán termett. Mielőtt a meglepett ember védekezésre gondolhatott volna, Tarlós kése hatalmas metszéssel átvágta a torkát. A hörgő, elomló testet felfogta s gyorsan becsavarta egyik gyékénybe.

— Így ni. Remélem, nem hallották meg.

— Mesteri munka volt, — ámuldozott a svájci.

— Maradjon csendben. Nem tudja, hányan vannak odabent...?

— Azt hiszem, hogy csak Maria és az a...

— Itt egy revolver. Csak akkor lőjjön, ha én mondom. Gyerünk.

Óvatosan előre indult s a svájci remegő térdekkel követte.

— Itt álljon meg, — súgta Tarlós az ajtó előtt. — Lehet, hogy nem is kell bejönnie.

Revolverét a blúzába rejtette s lehajtott fejjel lépett a szobába. Maria egy alacsony heverőn feküdt, testét görcsös zokogás rázta s mellette tanácstalan arccal ott ült az öreg abesszín.

Amint a belépőt megpillantotta, abesszín nyelven valamit mondott és felállt. Tarlós hajlongva lépett közelebb: amikor azonban a heverő-

höz ért, nem Maria felé nyult, hanem revolvere agyával az öreg fejére sujtott.

Az abesszín hang nélkül elvágódott: Tarlós-nak arra sem volt ideje, hogy elkapja. Nem is sokat törődött vele, hanem megrázta Mariát.

— Maria . . . ne féljen, én vagyok . . . Szedje össze magát, menekülnünk kell . . .

A lány felnyitotta a szemét s pillanatokig kitágult szemgolyókkal bámult rá, mintha álmodna. Azután felugrott:

— Maga . . . Maga . . .

Tarlós látta, hogy a lány nem ura idegeinek: nem sokat teketóriázott hát, hanem ölbe kapta és a kijárat felé rohant.

Mégis elkésett egy pillanattal.

Az ajtó kinyílt s egy benszült nőcseléd lépett be a kezében párolgó folyadékkal telt edényt tartva. Amikor eszméletlen, földönfekvő gazdáját megpillantotta, elejtette a tálat és sikoltozva kirohant.

Tarlós most már tudta, hogy kár bujkálni: a menekülés egyedül attól függ, hogy sikerül-e elég gyorsan kijutni a házból.

— A főbejárathoz . . .! — kiáltotta a svájcirra és előrerohant.

Csak néhány lépést kellett tenni az udvaron és máris a kapunál voltak; a ház hátulsó részében azonban zűrzavaros lárma jelezte, hogy a cselédség felriadt s a kapu — zárva volt.

A légionista előrántotta a revolverét. Gyora

egymásutánban vagy három lövés dörrent s a
zár darabokban esett a földre.

A három európai kirohant az utcára s már
messziről megpillantották Giuliot és Itsut,
amint az öszvéreket vezetve rohantak feléjük.

Most derült ki, hogy a lövések kétszeres
hasznót hajtottak: megnyitották a kijáratot és
jelzésül szolgáltak a türelmetlenül várakozó
Giulionak.

A házban még a leütött abesszín körül to-
longott a cselédség, amikor az öt vakmerő ember
már öszvérhalálában vágatott a város határa
s azon túl a hegyek felé.

Egyelőre megmenekültek.

XIII.

Tarlós Gergely nagyon jól tudta, hogy csak akkor érezhetik magukat teljes biztonságban, ha a Langhmar angol ezredesről elnevezett meredek hágót sikerül elérniök a hegyek között. Ebben a szűk, szakadékos katlanban még akkor is könnyen egérutat nyerhettek, ha egész csapatokat mozgósítana ellenük az abesszín kormányzat; a hágón innen azonban minden pillanatban lecsaphatott rájuk a veszedelem.

Az aránylag jókarban tartott úton az állatok egyelőre kitartóan bírták a rohanást s a légionista arra számított, hogy hajnalra a hágók környékén lesznek.

Csakugyan, már pittymallat előtt feltűnt előttük a távoli hegység kopár gerince s rajta szinte fénylett a holdsütésben a keskeny, kanyargó út. Azonban amint a légionista hátrafordulva távcsövezte a vidéket, a szemhatár alján apró, alig észrevehető porfelhő keskeny csíkját vette észre.

Tudta, hogy a porfelhő mögött a halál vág-

tat feléjük: az izgalmaktól amúgy is teljesen kimerült Mariát azonban nem akarta nyugtalanítani a rossz hírrel. Összeszorított fogakkal hajszolta mindig gyorsabb és gyorsabb ügetésre az állatokat.

A porfelhő azonban egyre nagyobb lett, lassan már szabad szemmel is kivehetővé vált. Nem volt nehéz kitalálni, hogy ott El Ukkur nyargal feléjük mindenre elszánt harcosai élén, hogy a megszőktetett árut ismét megkaparintsa.

Tarlós Gergely elmerülve nézegette az előtte lovagló honfitársakat, amint az egymásratalálás örömeiben még a fenyegető veszedelemről is megfeledkezve beszélgettek. Tarlós Gergely csak most jött rá, hogy azért fáj neki ez a meghitt bizalom, amivel hozzá sohasem közeledett Maria, mert beleszeretett a feketehajú, éjszemű olasz leányba.

És ettől a felfedezéstől megdöbben. Mit akarhat ő, a kenyértelen világcsavargó, aki azt sem tudja, hogy holnap melyik földrészre veti el a végzet, ettől a gyereksorból alig felcseperedett, alkalmasint jóléthez és kényelemhez szokott leánytól...?

Nem, akkor már sokkal okosabb, ha félreáll és átengedi helyét szerencsésebb csillagzat alatt született társának, Giulionak.

Tarlós Gergely felvetette a fejét.

Határozott.

Az üldözők percről-percre közelednek; ha

csak valami csoda meg nem állítja őket, lehetetlen a menekülés.

Ejh, hát azért magyar a magyar, hogy még akkor is tudjon megfizethetetlen szolgálatot tenni, ha egy fillérje sincs.

A szirteknél, elől, ahol olyan meredeken hajlik az út, egy vakmerő ember akár órákra is megállíthatná az üldözőket. Nem kell egyéb hozzá, csak halálraszánt bátorság és jó szem, amely nem téveszti el a célt.

Miért ne meneküljön meg ez a két fiatal teremtés, akik előtt még ott a sokszínű jövő s akikre talán még boldogság is vár valahol.

— Giulio...

— Mi történt...? Csak nem lát valami gyanusát...?

— Semmit. De azért egyidőre mégis el kell válnunk.

— Megőrült, signor Tarlós...?

— Nem. Még Mogadiscióban megmondtam önöknek, hogy személyes természetű leszámolni valóm van El Ukkurral. És én nem szoktam a szavimmal játszani. Önök nyargaljanak tovább, ahogyan csak az állatok bírják, én ott a kanyarulatnál visszamaradok.

— Mondom, hogy megőrült... csak nem képzeled, hogy engedem a biztos halálba rohanni...?

— Sajnálom, hadnagy úr, nekem nem pa-

rancsol sem ön, sem más. Azt teszem, amit jól esik s nekem most az esik jól, hogy visszaforduljak.

— Nem értem, kedves Tarlós... talán megbántottam valamivel...?

— Semmivel a világon. Biztos lehet benne, hogy az ön barátsága halálomig a legkedvesebb emlékem marad.

— Akkor hát...

— Nincs tovább. Gondolja azt, hogy megőrültem, megállok és ezzel kész. Önnek kötelessége biztonságba helyezni Mariát s ezt a svájci fiút.

Hogy a további felesleges szóbeszédet elkerülje, Tarlós visszafogta öszvérét. Giulio — mit tehetett egyebet — még egyszer visszaintett barátjára s azután elnyargalt a többiek után.

Tarlós Gergely elgondolkozva, lassú üggetéssel jutott el a szirtekig. Önmagában mindennel leszámolt s a haláltól egy cseppet sem félt; nem volt sok veszténivalója s szívesen meghozta ezt az utolsó áldozatot, ha használhatott vele annak, akit szeretett.

Egyetlen kívánsága volt csupán, hogy az üldözők csapatában El Ukkurt megpillanthassa.

A szirtek tövében leszállt az öszvérről s kicsapta legelni az állatot egy védett helyen, ahol nem árthattak neki az eltévedt golyók. Azután

hozzáfogott, hogy összehordott kövekből hevenyészett fedezéket építsen magának.

Mire elkészült, az üldözők csapata már a közvetlen közelbe jutott.

A légionista készenlétbe helyezte a tölténeit és lehasalva várt.

Megvárta, amíg a vad vágatással közeledő csapat egészen alá ér a meredek úton. Akkor kihajolt s lövése nyomán egy abesszín lebukott a lóról.

Az üldözők csapata megtorpant s Tarlós most nagyon jól látta, hogy kívánsága beteljesedett: a haramiákat El Ukkur vezette.

Gondosan célzott és újra lőtt. Azután szaporán pattogott a kezében az ismétlőfegyver, amíg csak a zavarba hozott üldözők rendetlen futással vissza nem vonultak, hogy fedezéket keressenek.

Jó félóráig sem itt, sem ott nem mozdult senki. Az abesszinek nem tudták, hogy milyen erővel állanak szemben, Tarlós pedig óvakodott mutatkozni, mert hiszen az volt a célja, hogy minél tovább visszatartsa az üldözőket.

Egy idő múlva mozgolódás jelezte, hogy az abesszinek terveznek valamit. Négy-öt ember indult meg lopakodva előre, hogy kikémleljék a terepet.

Tarlós megvárta, amíg nyílt terepre értek, akkor lőtt s a négy szaladó fekete egymás után terült el véresen a porban.

Leírhatatlan üvöltés fogadta a jelenetet.

Az abesszínek most már észrevették, hogy a szirtek közül zúdulnak rájuk a gyilkos golyók s rendetlen csoportokban oldalt kerülve igyekeztek a vakmerő ellenfél hátába kerülni.

El Ukkur négy öt harcos élén hatalmas ug-rásokkal törtetett előre.

Tarlós tudta, hogy most már pillanatok alatt itt a vég; ilyen roham ellen nem tarthatja magát egyetlen ember.

Ennek ellenére tökéletesen nyugodt volt: a menekülők azóta már régen elérték a hágót s azontúl nyugodtan haladhatnak a határ felé.

Felállt fedezéke mögül, hogy az üldözők vezetője megismerhesse.

S valóban, úgy látszott, hogy El Ukkur ráismert a szökevényre. A rablóvezér megtorpant s a két ellenfél hosszú másodpercekig farkasszemet nézett.

Azután El Ukkur keze mozdult, amint lövésre emelte fegyverét.

Tarlós azonban most is gyorsabb volt, fegyverét villámgyorsan a vállához kapta. A lövés eldördült s El Ukkur széttárt karokkal hanyatt bukott.

— Megfizettem a korbácsolásért... — morgogta a légionista elégedetten.

Ebben a pillanatban azonban lövés dörrent a háta mögött. Tarlós Gergely ütést érzett a hátátékán s amikor megfordult, tucatnyi abesszínt

pillantott meg a felette lévő fák lombja közé bújva.

Újabb lövések dördültek s Tarlós Gergely hosszában elnyúlt az úton. Véres, mozdulatlan teste úgy hevert ott, mint az eleven tiltakozás minden embertelen, jogtalan cselekedet ellen...

—o—

Maria d'Alsio meghallotta a lövéseket, amikor már biztonságban pihentek a hágó egyik rejtett szakadékában.

Felugrott:

— Hallja ezt...? Nem lövések voltak ezek...?

— De... igen... azt hiszem... hogy azok...

— Hol van Tarlós... csak nem maradt vissza...?

Giulio megfogta a lány kezét.

— Ide hallgasson, Maria. Én remélem, hogy nem akkor látjuk egymást utóljára, amikor majd a massai kikötőben elbúcsúzunk. De, akár-hogyan, akármit is lenne, ne feledkezzen meg arról a szegény magyarról, aki magáért, értem és a többiekért, úri könnyelműséggel dobta oda egyetlen kincsét: az életét.

— Tarlós...?

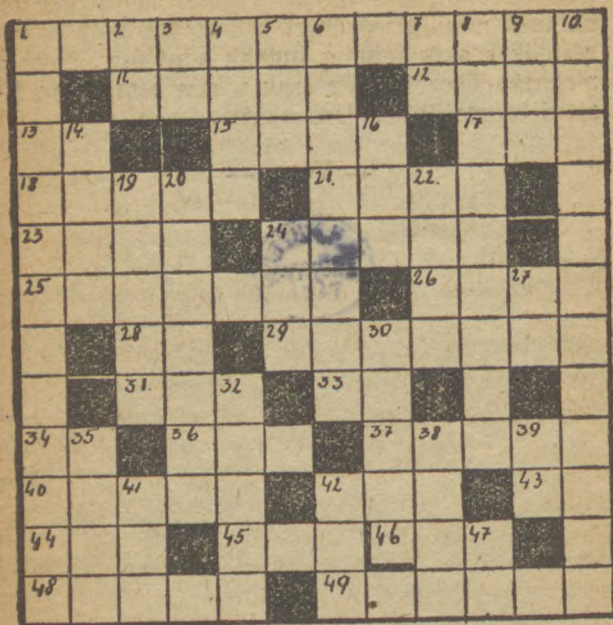
— Tarlós visszamaradt, hogy élete árán fedezze a mi menekülésünket. Nem lehetett lebe-

szélni, úgy látszik, ez volt a sorsa. Mert vannak emberek, Maria, s vannak egész nemzetek is, akiknek mindig másokért kell szenvedniök és vérezniök s akik mindig tudnak adni úgy, hogy a megajándékozott még csak vissza sem tudja fizetni hősieis önfeláldozásukat...

— Vége. —

6. sz. keresztrejtvény.

Jutalmak:

I. 1 drb. férfi karóra.

II—III. 1—1 üveg finom kölnivíz.

IV—XV. 1—1 doboz francia púder.

A 2. sz. keresztrejtvény helyes megfejtői közül férfi karórát nyert Hídvéger Sándor Budapest, ezüst puderdobozt nyert Halka Erzsébet Nyíregyháza és egy üveg kölnivizet Pára József Balassa gyarmat.

Vízszintes sorok: 1. Budapesten csak egy van ilyen épület. 10. Aki nem szabad. 11. A kulcs zárat... 12. Vissza: edény. 14. A szegény embernek is van néha. 16. Határozó szó. 17. Dél mássalhangzói. 18. Vissza: úrmérték. 19. Vissza: egy betű toldással tűzről pattan. 21. Még nem találták fel a szérumát. 23. Fohász. 25. Közkatona. 27. Vív. 28. A legnépesebb politikai párt. 30. E. M. 31. S. U. 33. Kocsinak van. 35. Idegen pénznem. 38. Betű fon. 39. Görög betű fon. 40. Recés. 42. A folyondár teszi. 45. Akaratos gyermek mondja 47. Bagolyfajta.

Függőleges sorok: 1. Kormányzati szerv népiesen. 2. Bibliai alak. 8. Jogutód. 4. A legjobb magyar motor nélküli repülőgép neve. 5. Tág névelővel. 6. Vissza: megfizetett gonosztevő. 7. O. Y. 8. Női név becézve. 9. A Szentírás része. 13. Hamis. 15. Malac eleje. 18. Farkas. 20. K. T. A. 21. Ö. Á. 22. Jasszkifejezés: azt jelenti, hogy nincs pénzem. 24. Személyes névmás 26. Szín. 29. Széle. 32. Majdnem mucsai. 34. Rag. 36. Betű fon. 37. Nagy... cigányok, ismert elbeszélő költemény címe. 41. E. K. N. 42. Pestmegyei község. 43. Voltam — latinul. 44. Bagolyfajta. 46. R. S.

Megfejtésül beküldendő: vízszintes 1, 21, 42, függőleges 1, 9 és 29.

A megfejtések beküldésének határideje mindig a regény megjelenésétől számított két hét; a nyertesek neveit szeptember 5-én megjelenő 10. számunkban közöljük.

A rejtvényeket a kiadóhivatalba (József-körút 5. IV. emelet) kell beküldeni.

A Tarka Regénytár

legközelebbi kötetek:

Egy különös végrendelet

Írta: L. Condor

című lebilineselően izgalmas bűnügyi története.

Grace Hington, a kis londoni gépírnő, rejtelmes és titokzatos jelenségek középpontjába kerül és sikkasztás látszata miatt állását is el kell hagynia. William Craigh vállalkozik arra, hogy szembeszáll a titokzatos ellenfelekkel; azonban, már az első lépésnél rajta veszít; Grace Hington eltűnik lakásáról.

William Craigh felemelkedett a székéről, hogy távozzék. Az asszony azonban elébe állt.

— Várjon csak, Mr. Craigh... A dolog úgy áll, hogy a kisasszonyt két nap óta nem is láttam.

— Tessék...?

— Tudniillik tegnapelőtt elment hazulról s azóta nem jött vissza.

— És... és nem is sejti, hogy hova ment?

Az öregasszony vállat vont:

— Fogalmam sincs róla... Azaz, hogy... ha egy keveset vár, elmondok valamit...

A könyvpiac legszenzációsabb bűnügyi újdonsága lesz a Tarka Regénytár legközelebbi kötete.

A PENGEGYÁRTÁS TECHNIKAI CSODÁJA

GLADIATOR

A LEGERŐSEBB
SZAKÁLLNAK, A
LEGKÉNYESEBB
ARCBŐRNEK IS
KIVÁLÓAN
ALKALMAS

HARDYAVEKONY
RUGALMAS
PENGE

1. Pontos ébresztő-
óra **3•30**

2. Beszabályozott
zsebóra **3•90**

3. Extra lapos
nikkelóra
5•20

4. Férfi karóra
chromozott, pon-
tos járással **6•80**

5. Női karórák
chromozott
és double,
pontos já-
rású **6•80**

1.

2.

3.

4.

5.

DIVATCSARNOK

RÁKÓCZI-ÚT 72-74.

a 3
pon-
6-80
k
ozott
ible,
s já-
6-80

5.
7

